

สำเนา

○ คำพิพากษา

(๗. ๑๙)

คดีหมายเลขดำที่ ส. ๑๓/๒๕๖๗
คดีหมายเลขแดงที่ น. ๑ /๒๕๖๗

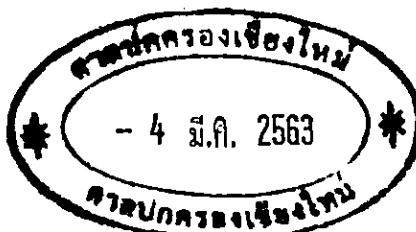
ในพระปรมາภิไธยพระมหาชนัตรริย์

ศาลปกครองเชียงใหม่

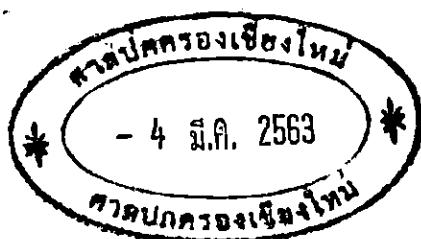
วันที่ ๔ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

นางสมหมาย หาญเดชะ ที่ ๑
นางขวัญใจ เอี่ยมนาค ที่ ๒
นางเรียว บัวเงิน ที่ ๓
นางแสงเดือน บัวแก้ว ที่ ๔
นางปัน บัวแก้ว ที่ ๕
นายวิวัฒน์ บัวแก้ว ที่ ๖
นายอ่อม สุจันทา ที่ ๗
นางสุพิน สุจันทา ที่ ๘
นางเขมนพัชญ์ บุญทาทอง ที่ ๙
นายสมิง บุญทาทอง ที่ ๑๐
นายอินถ้า นามวงศ์ ที่ ๑๑
นางลอด นามวงศ์ ที่ ๑๒
นางสาวสมพร นามวงศ์ ที่ ๑๓
นายสุรีย์ บัวผิน ที่ ๑๔
นางทองกิจปัตย์ บัวผิน ที่ ๑๕
นางคำ เมืองมูล ที่ ๑๖
นายคำดัน เมืองมูล ที่ ๑๗
นางดี สายปัญญา ที่ ๑๘

ผู้ฟ้องคดี

นายโพสิตช์ ไชยา索 ที่ ๑๙
 นายวิจิตร ไชยา索 ที่ ๒๐
 นางเพียร คำนิล ที่ ๒๑
 นายวิเชียร คำนิล ที่ ๒๒
 นายเกษม ดอกบัวนาค ที่ ๒๓
 นางหนึ้ง ดอกบัวนาค ที่ ๒๔
 นางแสงแก้ว องการ ที่ ๒๕
 นายชนินทร์ ปันทวนทร์ ที่ ๒๖
 นายคำหมื่น สร้อยนาค ที่ ๒๗
 นางหอม สร้อยนาค ที่ ๒๘
 นางคำปุก ไชยา索 ที่ ๒๙
 นางทิน คำผาง ที่ ๓๐
 นายเต่ง บัวผัด ที่ ๓๑
 นายสมคิด บัวผัด ที่ ๓๒
 นางสาวเบญจมาภรณ์ อินตาโย ที่ ๓๓
 นางจันทร์สม อินตาโย ที่ ๓๔
 นายบุญยิ่งค์ อินตาโย ที่ ๓๕
 นางคำปัน สร้อยเงิน ที่ ๓๖
 นายนวล สร้อยเงิน ที่ ๓๗
 นางสาววารุณี สร้อยเงิน ที่ ๓๘
 นางศรีลา กองนาค ที่ ๓๙
 นางจันทร์ฟอง ผิวสว่าง ที่ ๔๐
 นายสุคิด ผิวสว่าง ที่ ๔๑
 นายอภิลักษณ์ สร้อยนาค ที่ ๔๒
 นายคำ สร้อยนาค ที่ ๔๓
 นางสาวจันทร์หอม สร้อยนาค ที่ ๔๔
 นายอาจ คำมีก้า ที่ ๔๕
 นางหลัน คำมีก้า ที่ ๔๖

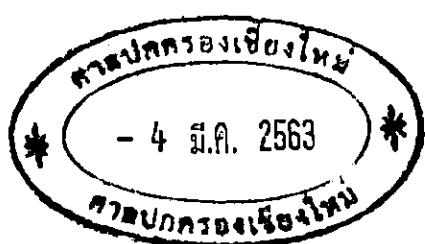
นายฉลอง สิทธิ์โห ที่ ๔๗
 นางอุ้ม นนทมาลย์ ที่ ๔๘
 นางจันทร์พาพร สายปัญญา ที่ ๔๙
 นายคำตัน เชียงทอง ที่ ๕๐
 นางปืนสุดา บัวทอง ที่ ๕๑
 นางอุไร บัวทอง ที่ ๕๒
 นางเทพ บัวทอง ที่ ๕๓
 นางบุญนาค สร้อยคำ ที่ ๕๔
 นางครีเนียม บัวทอง ที่ ๕๕
 นายลือ บัวทอง ที่ ๕๖
 นายประสงค์ ใจจิต ที่ ๕๗
 นางโสภา งามสมบัติ ที่ ๕๘
 นางเพ็ญศรี ยะทานนท์ ที่ ๕๙
 นายคำอ้าย ใจมนัส ที่ ๖๐
 นางคำน้อย กองเงิน ที่ ๖๑
 นางป้อม ใจจิต ที่ ๖๒
 นางสาวผ่องศรี ใจจิต ที่ ๖๓
 นายเมืองดื่น ใจจิตรา ที่ ๖๔
 นางเรือนแก้ว ใจจิตรา ที่ ๖๕
 นางเทียมศรี ตุงไย ที่ ๖๖
 นายถวิล ตุงไย ที่ ๖๗
 นางเต็ม คำนิล ที่ ๖๘
 นายพัฒน์ ถุงคำ ที่ ๖๙
 นางปัน โกสุงเนิน ที่ ๗๐
 นายเสกสรรค์ โกสุงเนิน ที่ ๗๑
 นายอุทัย โกสุงเนิน ที่ ๗๒
 นางบุญรัตน์ บัวเงิน ที่ ๗๓
 นายบุญมี โปรทา ที่ ๗๔

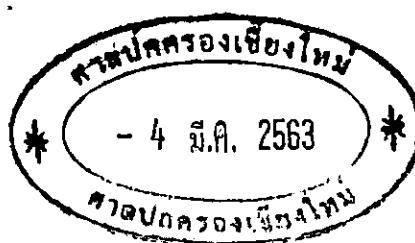
นายทวี มังแก้ว ที่ ๗๕
 นางสาวอัญชลี บัวพิน ที่ ๗๖
 นางจันทร์ ศรีเงิน ที่ ๗๗
 นายน้อย ศรีเงิน ที่ ๗๘
 นางกานต์จันทร์ ใจจิตต์ ที่ ๗๙
 นายประเสริฐ ใจจิตต์ ที่ ๘๐
 นายเรศ ดอกบัวนาค ที่ ๘๑
 นางหรีญุทธง ดอกบัวนาค ที่ ๘๒
 นางจันทร์คำ สร้อยนาค ที่ ๘๓
 นายเจริญ สร้อยนาค ที่ ๘๔
 นายนิพนธ์ สร้อยนาค ที่ ๘๕
 นางจันทร์สม วิสัยพงษ์ ที่ ๘๖
 นางจันทร์หอม ดอกบัวนาค ที่ ๘๗
 นายอนันต์ ดอกบัวนาค ที่ ๘๘
 นางเกษะศรีนทร์ กิตติวงศ์ภูริต ที่ ๘๙
 นายกวน จักรแก้ว ที่ ๙๐
 นางศรีวรรณ จักรแก้ว ที่ ๙๑
 นายวาสน์ สร้อยนาค ที่ ๙๒
 นางคำ สร้อยนาค ที่ ๙๓
 นายประยงค์ ธรรมยศ ที่ ๙๔
 นายแก้วมา เสียงเย็น ที่ ๙๕
 นายศรีวรรณ บัวเงิน ที่ ๙๖
 นางสมศรี บัวเงิน ที่ ๙๗
 นางมูล เสียงเย็น ที่ ๙๘
 นายศรีทัย จักรแก้ว ที่ ๙๙
 นางผัด จักรแก้ว ที่ ๑๐๐
 นายศรีจันทร์ คำบาล ที่ ๑๐๑
 นางพัทธนันท์ คำบาล ที่ ๑๐๒

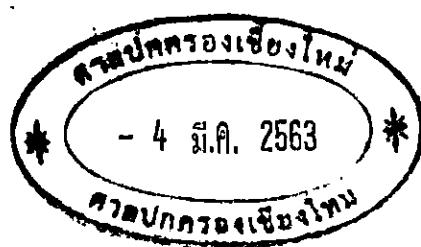
นางหัว หาญเตชะ ที่ ๑๐๓
 นายเสกสรรค์ ก้าแกedula ที่ ๑๐๔
 นายเย็น หาญเตชะ ที่ ๑๐๕
 นางคำ หาญเตชะ ที่ ๑๐๖
 นางผัด ใจจิต ที่ ๑๐๗
 นางวรรณนา มะโนสาร ที่ ๑๐๘
 นายประทีป มะโนสาร ที่ ๑๐๙
 นางเลิศ มะโนสาร ที่ ๑๑๐
 นายหนึ่ง มะโนสาร ที่ ๑๑๑
 นางเหลี่ยม กรรณิกา ที่ ๑๑๒
 นายบุญยัง เชียงทอง ที่ ๑๓๓
 นางอัญชลี เชียงทอง ที่ ๑๔๔
 นายวินัย บัวผิน ที่ ๑๔๕
 นางสุวรรณ บัวผิน ที่ ๑๖๖
 นายปัน บัวผิน ที่ ๑๗๗
 นายบรรจง บัวแก้ว ที่ ๑๘๘
 นายศุภกิจ วงศ์อุคະ ที่ ๑๙๙
 นายวีรชัย มังแก้ว ที่ ๑๒๐
 นางแสงเดือน มังแก้ว ที่ ๑๒๑
 นางสมพร กองนาก ที่ ๑๒๒
 นายสมพง กองนาก ที่ ๑๒๓
 นายนพดล ทวีจิตติพัฒน์ ที่ ๑๒๔
 นายจันทร์ ภาครีรอย ที่ ๑๒๕
 นางอารีย์ ภาครีรอย ที่ ๑๒๖
 นายบุญธรรม คำนิล ที่ ๑๒๗
 นางจันทร์คำ คำนิล ที่ ๑๒๘
 นางน้อย เชียงทอง ที่ ๑๒๙
 นางสมถวิล บัวผิน ที่ ๑๓๐

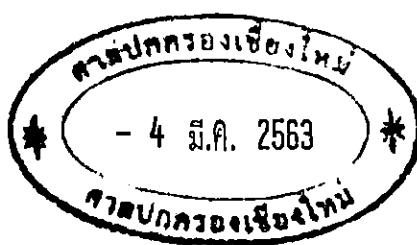
นางคำ บัวผิน ที่ ๑๓๑
 นางทิพย์ บัวผิน ที่ ๑๓๒
 นายนิคม ไชยา索 ที่ ๑๓๓
 นายเลิศ มูลแก้ว ที่ ๑๓๔
 นางฟองคำ มูลแก้ว ที่ ๑๓๕
 นายพร กองนาค ที่ ๑๓๖
 นางอุไร กองนาค ที่ ๑๓๗
 นางฟองคำ กองนาค ที่ ๑๓๘
 นายเรวติ สร้อยนาค ที่ ๑๓๙
 นางങេយ៉រ សរុបនាក ที่ ១៤០
 นางจันทร์សម บัวแก้ว ที่ ១៤១
 นายทำพูล บัวแก้ว ที่ ១៤២
 นายณรงค์ บัวแก้ว ที่ ១៤៣
 นางอุทัย บัวแก้ว ที่ ១៤៤
 นายชัด สุทธินันท ที่ ១៤៥
 นางสาวสมจิตร พ่อชุมภู ที่ ១៤៦
 นางศรีคำ สุทธินันท ที่ ១៤៧
 นายอาจ หาญเตชะ ที่ ១៤៨
 นายเรียบ ມណเทียร ที่ ១៤៩
 นายอ่อนแก้ว บัวเงิน ที่ ១៤០
 นางกมลเนตร เชียงโนม ที่ ១៤១
 นางสาวพนิดา เชียงโนม ที่ ១៤២
 นายดีสัน เชียงโนม ที่ ១៤៣
 นางสม กองนาค ที่ ១៤៤
 นายเชาว์ ศรีเงิน ที่ ១៤៥
 นางสาวหลั่น โลกคำลือ ที่ ១៤៦
 นายเมะ บัวเงิน ที่ ១៤៧
 นางปักมารรณ์ จำคำ ที่ ១៤៨

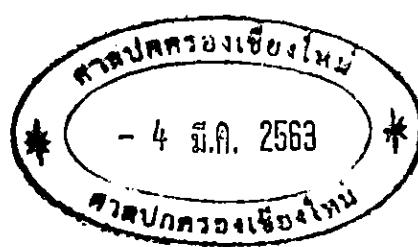
นายวรวัฒน์ จำคำ ที่ ๑๕๙
 นายชวลิต จำคำ ที่ ๑๖๐
 นางอัมพร สร้อยสนธิ์ ที่ ๑๖๑
 นางสาวณัฐมล ให้พร ที่ ๑๖๒
 นางรัตนา บัวคำ ที่ ๑๖๓
 นายมนิตย์ บัวคำ ที่ ๑๖๔
 นายสมาน เสียงเป็น ที่ ๑๖๕
 นางธิดา เสียงเป็น ที่ ๑๖๖
 นายแก้วมา บัวเงิน ที่ ๑๖๗
 นางจันทร์คำ บัวเงิน ที่ ๑๖๘
 นายประทิน บัวเงิน ที่ ๑๖๙
 นางจันแดง จิตคำ ที่ ๑๗๐
 นายสังคม จิตคำ ที่ ๑๗๑
 นายเสรี ศรีนวล ที่ ๑๗๒
 นางบัว ศรีนวล ที่ ๑๗๓
 นายปรีชา ศรีนวล ที่ ๑๗๔
 นายต้น กองนาค ที่ ๑๗๕
 นายหนงศักดิ์ อินทรรุจิกุล ที่ ๑๗๖
 นางบุปผา อินทรรุจิกุล ที่ ๑๗๗
 นายบุญมา โปรทา ที่ ๑๗๘
 นางสาวแก้ว คำปิน ที่ ๑๗๙
 นางสาวก้อน โปรทา ที่ ๑๘๐
 นายศรีจันทร์ โปรทา ที่ ๑๘๑
 นายมนิตย์ ไชยา索 ที่ ๑๘๒
 นางปรียา ไชยา索 ที่ ๑๘๓
 นายฉัตรชัย ไชยา索 ที่ ๑๘๔
 นายปรีชา คำนิล ที่ ๑๘๕
 นางสายเรือน คำนิล ที่ ๑๘๖

นายเปีง บัวผิน ที่ ๑๙๗
 นางจันทร์แก้ว บัวผิน ที่ ๑๙๘
 นายมานพ บัวเงิน ที่ ๑๙๙
 นางพรทิพย์ บัวเงิน ที่ ๑๙๐
 นายสำราญ บัวผิน ที่ ๑๙๑
 นางฟองจันทร์ บัวผิน ที่ ๑๙๒
 นางสาวสุพรรณ์ ตีะเปี้ย ที่ ๑๙๓
 นางผ่องศรี ตีะเปี้ย ที่ ๑๙๔
 นางสมพร จันทร์สิงห์ ที่ ๑๙๕
 นายจู ตีะเปี้ย ที่ ๑๙๖
 นายนิโรจน์ ศรีสุขไส ที่ ๑๙๗
 นายศรีนวล บัวเงิน ที่ ๑๙๘
 นางจำลอง บัวเงิน ที่ ๑๙๙
 นายทองอยู่ บัวเงิน ที่ ๒๐๐
 นางบุญศรี บัวเงิน ที่ ๒๐๑
 นายจำรัส แสวงงาม ที่ ๒๐๒
 นางอารีย์ แสวงงาม ที่ ๒๐๓
 นางแสงคำ กองนาค ที่ ๒๐๔
 นายอินปัน กองนาค ที่ ๒๐๕
 นายนพเดช สร้อยเพชร ที่ ๒๐๖
 นางอนงค์ สร้อยเพชร ที่ ๒๐๗
 นายประสงค์ สร้อยเพชร ที่ ๒๐๘
 นางสาวจุลารัลย์ บัวผิน ที่ ๒๐๙
 นายจำลอง บัวผิน ที่ ๒๑๐
 นางเพ็ญสุข บัวผิน ที่ ๒๑๑
 นายทวี เชียงทอง ที่ ๒๑๒
 นายศรีมูล พรเมจันทร์ ที่ ๒๑๓
 นางนวล หาญเดชะ ที่ ๒๑๔

นายประสิทธิ์ มะโนสาร ที่ ๒๑๕
 นางสุจิวรรณ กองนาค ที่ ๒๑๖
 นายกองคำ กองนาค ที่ ๒๑๗
 นางสาวนุดจารี มูลไชยคำ ที่ ๒๑๘
 นายศานศักดิ์ มูลไชยคำ ที่ ๒๑๙
 นายประยูร เทพา ที่ ๒๒๐
 นางจันทร์ฟอง เทพา ที่ ๒๒๑
 นายบัญญัติ เทพา ที่ ๒๒๒
 นางพิกุล เทพา ที่ ๒๒๓
 นายผจญ มะโนครี ที่ ๒๒๔
 นางสาววรรณฯ ลาวัลย์ ที่ ๒๒๕
 นางอนงค์ คำนิล ที่ ๒๒๖
 นายประแสงค์ คำนิล ที่ ๒๒๗
 นายทิน เมืองมูล ที่ ๒๒๘
 นางอํานวย เมืองมูล ที่ ๒๒๙
 นางอ่อนแก้ว แก้วทอง ที่ ๒๓๐
 นายอนุกูล มาละใจ ที่ ๒๓๑
 นางบุษบา มาละใจ ที่ ๒๓๒
 นายอํานวย มาละใจ ที่ ๒๓๓
 นางดวงใจ มาละใจ ที่ ๒๓๔
 นายสมเกียรติ มาละใจ ที่ ๒๓๕
 นายกำธร บัวแก้ว ที่ ๒๓๖
 นายมูล โยธา ที่ ๒๓๗
 นายประทับ นนทมาลย์ ที่ ๒๓๘
 นางโสภา นนทมาลย์ ที่ ๒๓๙
 นางครีเนียม เมืองพรม ที่ ๒๔๐
 นายดื่น เมืองพรม ที่ ๒๔๑
 นายบุญส่ง คำบาล ที่ ๒๔๒

นางคำปัน คำบาล ที่ ๒๔๓
 นางคริไว สร้อยเงิน ที่ ๒๔๔
 นายทองดี สร้อยเงิน ที่ ๒๔๕
 นายสนอง วิลัยพงค์ ที่ ๒๔๖
 นางบุญเทียม ศรีเงิน ที่ ๒๔๗
 นายเจตนา ศรีเงิน ที่ ๒๔๘
 นางโสมินทร์ สุทธินันท์ ที่ ๒๔๙
 นายนิตย์ สุทธินันท์ ที่ ๒๕๐
 นางอนงค์ บัวนาค ที่ ๒๕๑
 นายสวัสดิ์ บัวนาค ที่ ๒๕๒
 นายเจริญ แสงจันทร์ ที่ ๒๕๓
 นางฟอง แสงจันทร์ ที่ ๒๕๔
 นางวาสนา สร้อยเงิน ที่ ๒๕๕
 นางเพ็ญจันทร์ สร้อยเงิน ที่ ๒๕๖
 นางจันทร์สม วิลัยพงค์ ที่ ๒๕๗
 นางสาวจันทร์คำ เครือผัน ที่ ๒๕๘
 นางสาวคำฟอง เครือผัน ที่ ๒๕๙
 ร้อยตรี ประพันธ์ ธรรมยศ ที่ ๒๖๐
 นางลัดดา ดอกบัวนาค ที่ ๒๖๑
 นายรัตน์ ดอกบัวนาค ที่ ๒๖๒
 นายธวัชชัย ทิมแจ่ม ที่ ๒๖๓
 นางสม บัวนาค ที่ ๒๖๔
 นายเมือง บัวนาค ที่ ๒๖๕
 นางไฝ บัวผิน ที่ ๒๖๖
 นายสวง บัวผิน ที่ ๒๖๗
 นางบุญปัน วิลัยพงค์ ที่ ๒๖๘
 นายเจริญ วิลัยพงค์ ที่ ๒๖๙
 นางยุพิน จันทร์คำ ที่ ๒๗๐

นายศรีรัตน์ จันทร์คำ ที่ ๒๗๑
 นางสายบัว ถุงคำ ที่ ๒๗๒
 นายสิงห์ชัย คำนิล ที่ ๒๗๓
 นางคำป้อ คำนิล ที่ ๒๗๔
 นายทอง คำนิล ที่ ๒๗๕
 นางกัญญา จันฝ่า ที่ ๒๗๖
 นายสายัญ จันฝ่า ที่ ๒๗๗
 นายสมพงษ์ คำนิล ที่ ๒๗๘
 นางจันทร์ฟอง ภูมิริ ที่ ๒๗๙
 นางจันทร์ หาญเตชะ ที่ ๒๘๐
 นายตัน จันตัง ที่ ๒๘๑
 นางน้อย จันตัง ที่ ๒๘๒
 นางสาวศศิริส ศรีนวล ที่ ๒๘๓
 นางสาวแก้วดี ชื่นหว้าใจ ที่ ๒๘๔
 นายน้อย ชื่นหว้าใจ ที่ ๒๘๕
 นางสาวซุกทิมา ชื่นหว้าใจ ที่ ๒๘๖
 นางสุนา ชื่นหว้าใจ ที่ ๒๘๗
 นายกิตติรัฐ กองนาค ที่ ๒๘๘
 นางมุกดา กองนาค ที่ ๒๘๙
 นายศรีธร กองนาค ที่ ๒๙๐
 นางวินา วิลัยพงษ์ ที่ ๒๙๑
 นางฟองจันทร์ วิลัยพงษ์ ที่ ๒๙๒
 นายแก้วมา วิลัยพงษ์ ที่ ๒๙๓
 นายสมเดือน หน่อแก้ว ที่ ๒๙๔
 นายณอนอม เทพวงศ์ ที่ ๒๙๕
 นางสำไพร อนุมัติ ที่ ๒๙๖
 นายสุรินทร์ เทพวงศ์ ที่ ๒๙๗
 นายคำ กองนาค ที่ ๒๙๘

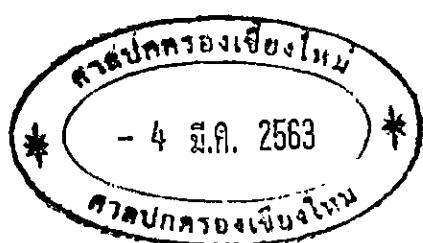
นางวาสนา บัวเงิน ที่ ๒๙๙
 นายสิริกิต แสนภาค ที่ ๓๐๐
 นายคำ จันทร์ฟ้า ที่ ๓๐๑
 นางฟองนวล จันฟ้า ที่ ๓๐๒
 นายบุญศักดิ์ บานเย็น ที่ ๓๐๓
 นายอุดม ดอกบัวนาค ที่ ๓๐๔
 นางอัมพร ดอกบัวนาค ที่ ๓๐๕
 นางกนกพร จันทร์ตี๊ะ ที่ ๓๐๖
 นางคำไฟ คำปัญโย ที่ ๓๐๗
 นายศรีจันทร์ คำปิน ที่ ๓๐๘
 นายสม คำปิน ที่ ๓๐๙
 นางสาวดวงใจ จันทร์ตี๊ะ ที่ ๓๑๐
 นายณัฐวุฒิ แสนคำ ที่ ๓๑๑
 นายณัฐพงษ์ แสนคำ ที่ ๓๑๒
 นางสมร ถุ่งคำ ที่ ๓๑๓
 นายมนต์ยิ่ง ถุ่งคำ ที่ ๓๑๔
 นางสุธิตรา ใจแก้ว ที่ ๓๑๕
 นางങคราญ ขันทอง ที่ ๓๑๖
 นายอินปัน ขันทอง ที่ ๓๑๗
 นายราชนัย ใจแก้ว ที่ ๓๑๘
 นายศรีคำ บัวผิน ที่ ๓๑๙
 นางจันทร์ จันทร์สิงห์ ที่ ๓๒๐
 นายสุรพล นาคแ nem ที่ ๓๒๑
 นางผ่องศรี นาคแ nem ที่ ๓๒๒
 นางคำปัน สร้อยแก้ว ที่ ๓๒๓
 นายจำรัส ไซยา索 ที่ ๓๒๔
 นายประเสริฐ วงศ์ษา ที่ ๓๒๕
 นางสาวสุคำ มังแก้ว ที่ ๓๒๖

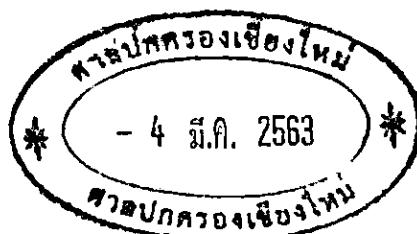
นางสาวคำใจ มังแก้ว ที่ ๓๒๗
 นายสมยศ มูลแก้ว ที่ ๓๒๘
 นายประسنศ์ ไชยลังกา ที่ ๓๒๙
 นางวัฒนา มูลแก้ว ที่ ๓๓๐
 นายปรีชา แสงวงศ์ ที่ ๓๓๑
 นางออม สร้อยนาค ที่ ๓๓๒
 นางยุพิน ชื่นหัวใจ ที่ ๓๓๓
 นางเกียงคำ บัวผิน ที่ ๓๓๔
 นายคำตัน บัวผิน ที่ ๓๓๕
 นางสาวแก้ว ศิริ ที่ ๓๓๖
 นายประสิทธิ์ ศิริ ที่ ๓๓๗
 นายปิยะพงษ์ ศิริ ที่ ๓๓๘
 นางสาวนงนุช อนุมัติ ที่ ๓๓๙
 นายเจริญ สุโอด ที่ ๓๔๐
 นางอนงค์ สุโอด ที่ ๓๔๑
 นายศรีนวล สุทธินันท์ ที่ ๓๔๒
 นางจันทร์ศรี สุทธินันท์ ที่ ๓๔๓
 นายสมศักดิ์ พลอยเพ็ชร ที่ ๓๔๔
 นางสมพร พลอยเพ็ชร ที่ ๓๔๕
 นางสุภาพ กองนาค ที่ ๓๔๖
 นายสุทัศน์ กองนาค ที่ ๓๔๗
 นายเทียม พรมปิยะ ที่ ๓๔๘
 นางสาวแก้ว พรมปิยะ ที่ ๓๔๙
 นางศรีนวล จันทร์สิงห์ ที่ ๓๔๐
 นายศรีสมุทร แก้ววงศ์ ที่ ๓๔๑
 นางเพ็ญศรี แก้ววงศ์ ที่ ๓๔๒
 นางสาวสมศรี มูลไชยคำ ที่ ๓๔๓
 นางประทุม บัวผิน ที่ ๓๔๔

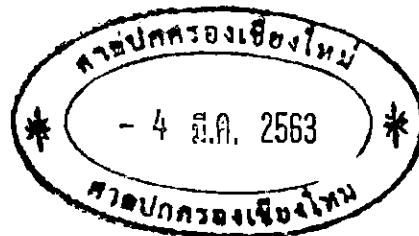
นายศรีวรรณ บัวผิน ที่ ๓๕๕
 นางสาวเกสร บุญเทียร ที่ ๓๕๖
 นายประเพิยร ขามช่วง ที่ ๓๕๗
 นางสาวสุวิสา ศรีนวล ที่ ๓๕๘
 นายเสรี ศรีนวล ที่ ๓๕๙
 นางสมจิตต์ ศรีนวล ที่ ๓๖๐
 นายไชยา พธ์แก้ว ที่ ๓๖๑
 นางไพรวัลย์ สร้อยแก้ว ที่ ๓๖๒
 นายตา สร้อยแก้ว ที่ ๓๖๓
 นางนีรุช ปัญญา ที่ ๓๖๔
 นายสินชัย ปัญญา ที่ ๓๖๕
 นายบุญช่วย สร้อยเพชร ที่ ๓๖๖
 นางเกศินี ยามสูน ที่ ๓๖๗
 นางเรียน เมืองมูล ที่ ๓๖๘
 นายอุดร เมืองมูล ที่ ๓๖๙
 นายจำเริญ สร้อยเพชร ที่ ๓๗๐
 นางอนงค์ ถุงคำ ที่ ๓๗๑
 นายเด่น กันทา ที่ ๓๗๒
 นางสาวทองเจือ อินทร์ข้า ที่ ๓๗๓
 นางสุวิมล บัวแก้ว ที่ ๓๗๔
 นายวิชัย ศิริ ที่ ๓๗๕
 นางสุลัน ถุงคำ ที่ ๓๗๖
 นายบุญเสริม แซ่ฟุ้ง ที่ ๓๗๗
 นางจอดี ศูนย์กลาง ที่ ๓๗๘
 นายวีระเดช ศูนย์กลาง ที่ ๓๗๙
 นางปารีณา สุโอด ที่ ๓๘๐
 นายมงคล สุโอด ที่ ๓๘๑
 นายจันทร์ สีฟ้า ที่ ๓๘๒

นางดวงพร สีฟ้า ที่ ๓๘๓
 นางสวิง ผ่องใส ที่ ๓๘๔
 นายบุญเรียม ผ่องใส ที่ ๓๘๕
 นางสม บัวคำ ที่ ๓๘๖
 นางแสงเดือน ไซยา索 ที่ ๓๘๗
 นายอดุลย์ ไซยา索 ที่ ๓๘๘
 นางพร เสียงเย็น ที่ ๓๘๙
 นายบรรจง เสียงเย็น ที่ ๓๙๐
 นางจันทร์แก้ว หัวเขื่อน ที่ ๓๙๑
 นางฉวีวรรณ ปล่องทอง ที่ ๓๙๒
 นางสาวรำพรรณ พรมปิยะ ที่ ๓๙๓
 นางแสงทอง แสนสุภา ที่ ๓๙๔
 นายประเสริฐ ปิงวงศ์ ที่ ๓๙๕
 นางเพ็ญสุข ปิงวงศ์ ที่ ๓๙๖
 นายสิงห์ทอง ศรีเงิน ที่ ๓๙๗
 นางสายัณ ศรีเงิน ที่ ๓๙๘
 นายไกรษร ศรีเงิน ที่ ๓๙๙
 นางสาวจันกีนี ศรีเงิน ที่ ๔๐๐
 นายเส่ง ชื่นหัวใจ ที่ ๔๐๑
 นางอนันต์ ชื่นหัวใจ ที่ ๔๐๒
 นายจรุญ จงรักไทย ที่ ๔๐๓
 นางจำเนียร จงรักไทย ที่ ๔๐๔
 นางจำปี กองนาค ที่ ๔๐๕
 นางสาวฝ่องศรี สันทัด ที่ ๔๐๖
 นายยืน สันทัด ที่ ๔๐๗
 นางน้อย บัวแก้ว ที่ ๔๐๘
 นายแก้ว บัวแก้ว ที่ ๔๐๙
 นายมานพ ทับกิม ที่ ๔๑๐

นายธนวัฒน์ เขื่อนคำ ที่ ๔๑๑
 นายสุรัตน์ เขื่อนคำ ที่ ๔๑๒
 นางนิตย์ มูลแก้ว ที่ ๔๓๓
 นายประเสริฐ บัวเงิน ที่ ๔๑๔
 นายสิวิล บัวแก้ว ที่ ๔๑๕
 นางวนิดา กันทา ที่ ๔๑๖
 นางบุญญสั่ง ถุงคำ ที่ ๔๑๗
 นายเรือน สุโอด ที่ ๔๑๘
 นางฟองจันทร์ สุโอด ที่ ๔๑๙
 นางคำน้อย ลาวัลย์ ที่ ๔๒๐
 นายจำรัส สร้อยเพชร ที่ ๔๒๑
 นางคำหวาน สร้อยเพชร ที่ ๔๒๒
 นางสาวจีรวรรณ ปันทะโย ที่ ๔๒๓
 นางทองเพียร สินธุชน ที่ ๔๒๔
 นายประศิทธิ์ สินธุชน ที่ ๔๒๕
 นายคำหมื่น สร้อยนาค ที่ ๔๒๖
 นางศรีลดา ธรรมยศ ที่ ๔๒๗
 นางเสรี สร้อยแก้ว ที่ ๔๒๘
 นายสมหมาย อินดาธิ ที่ ๔๒๙
 นายจำรัส ศรีเงิน ที่ ๔๓๐
 นายจันทร์ สร้อยแก้ว ที่ ๔๓๑
 นายเล็ก ศรีเงิน ที่ ๔๓๒
 นายศรีมูล คำนิล ที่ ๔๓๓
 นางสาวสринทรา กองนาค ที่ ๔๓๔
 นางฟองจันทร์ โยชา ที่ ๔๓๕
 นายเกษมศักดิ์ กองนาค ที่ ๔๓๖
 นายประสาณ ศรีชัยยา ที่ ๔๓๗

ระหว่าง

นายบุญเรือง ขันทอง ที่ ๔๓๙
นางสาวแวนิลล์ บัวเงิน ที่ ๔๓๙

อธิบดีกรมป่าไม้ ที่ ๑

ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง ที่ ๒

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๓

นายอำเภอ ที่ ๔

องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแหง ที่ ๕

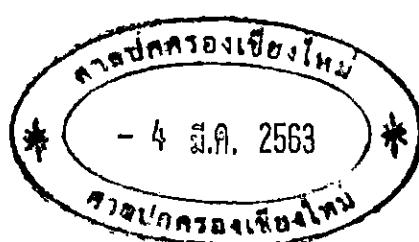
ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ตำบลบ้านแหง อำเภอ จังหวัดลำปาง
(นายสนธิ ชนันไชย) ที่ ๖ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอ จังหวัดลำปาง
(นายเกรียงศักดิ์ สร้อยคำ) ที่ ๗

บริษัท เอียวเหลือง จำกัด ที่ ๘

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนเป็นราษฎรที่อาศัยอยู่ในหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอ จังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ในหรือใกล้กับเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่เงา – ฝั่งซ้าย ได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มใช้ชื่อว่า “กลุ่มรักษ์บ้านแหง” มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมกันจัดการปักป้อง อนุรักษ์ พื้นฟู และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ ตำบลบ้านแหง เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ยื่นคำขอประทับบัตรทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ในพื้นที่ตำบลบ้านแหงต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ตามคำขอประทับบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ – ๑๐/๒๕๕๓ รวม ๗ แปลง เมื่อกลุ่มผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องได้ยื่นคำร้องคัดค้านการออกประทับบัตรดังกล่าวตามขั้นตอนที่กฎหมาย

กำหนด ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้รวมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และที่ ๕ จัดประชุมซึ่งแจงข้อมูลการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านแหงเหนือ โดยมีราชภรในพื้นที่และผู้ฟ้องคดีบางส่วนเข้าร่วมรับฟัง หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมแล้ว ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแหงได้จัดทำรายงานการประชุมโดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ เป็นผู้รับรอง แต่ในรายงานการประชุมดังกล่าวกลับระบุว่า เป็นการประชุมประชาคมเพื่อให้ความเห็นชอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ จัดส่งรายงานการประชุมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้นำรายงานการประชุมดังกล่าวบรรจุเป็นญัตติด่วนในการประชุมสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ สมัยวิสามัญ สมัยที่ ๔ ครั้งที่ ๑ ในวันเดียวกัน ซึ่งที่ประชุมสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พิจารณาแล้วมีมติ ให้ความเห็นชอบการทำประทานบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้จัดส่งรายงานการประชุมสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ยืนคำขอเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งขาว – ฝั่งซ้าย เพื่อการทำเหมืองแร่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะกรรมการตามคำสั่ง แต่งตั้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตรวจสอบลักษณะสภาพพื้นที่ป่าและจัดทำแผนที่ในบริเวณที่ขออนุญาตตามคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ควรอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์ได้เฉพาะในส่วนพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติ ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ พื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๙ และพื้นที่ป่าถาวรตามติกณะรัฐมนตรี สำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๗/๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประมวลเรื่องเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยจึงอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ออกหนังสืออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าสำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๗/๒๕๕๓ ตามที่เสนอมา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะปฏิบัติราชการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งขาว – ฝั่งซ้าย เพื่อการทำเหมืองแร่ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จำนวน ๓ ฉบับ มีผลสิ้นสุด ในวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๗ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังได้ออกใบอนุญาตให้แพร่ทางป่า ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จำนวน ๒ ฉบับ เพื่อเข้าทำการแพร่ทางป่าตามคำขอประทานบัตร

ที่ ๕/๒๕๕๓ – ๖/๒๕๕๓ เมื่อกลุ่มผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องได้มีหนังสือ ที่ กรห ๒๑ – ๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อคัดค้านการออกหนังสือและใบอนุญาตดังกล่าว แต่ไม่เป็นผล ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน เห็นว่า การออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่น้ำ – ฝั่งซ้าย เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ และใบอนุญาตให้ผ้าถุงป่าให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ชอบด้วยมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ และมาตรา ๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น เนื่องจากไม่มีการซื้อขายข้อมูลข่าวสารหรือเหตุผลให้ทราบ ไม่มีการสอบถความคิดเห็น ของผู้ที่มีส่วนได้เสียเกี่ยวข้อง การตรวจสอบพื้นที่ป่าของคณะกรรมการที่แต่งตั้ง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขาดการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้ใหญ่บ้าน และราษฎรในพื้นที่ อีกทั้งตัวแทนของกลุ่มรักษาบ้านแห่งในฐานะกรรมการตามคำสั่งแก้ไข บัญหาที่ดินทับซ้อนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้รับรู้หรือรับทราบเรื่องการตรวจสอบพื้นที่ ป่าดังกล่าวแต่อย่างใด รายงานการประชุมซื้อขายราษฎรเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ และหนังสือจัดส่งรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นเหตุ เนื่องจากไม่ได้มีการประชุมเพื่ออนุญาตให้ใช้และผ้าถุงป่าที่ป่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นำรายงาน การประชุมดังกล่าวไปใช้ในการประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงถือว่า รายงานการประชุม สภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นรายงานการประชุมที่ไม่ชอบ ไปด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ไม่ได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๘ (๕) ของระเบียบ กรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ ที่กำหนดให้พื้นที่ที่จะอนุญาตได้ต้องไม่มีบัญหาກับราษฎรในพื้นที่และบริเวณ ใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาพเตาบลหรือองค์กรบริหารส่วนเตาบล ในท้องที่ที่ป่านั้นตั้งอยู่ เนื่องจากยังคงมีการคัดค้านการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ อย่างต่อเนื่อง การออกใบอนุญาตให้ผ้าถุงป่าเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยังไม่ได้รับประกาศนียบัตร ดังนั้น หากต่อมาไม่มีการออกประกาศนียบัตร ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และ จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ สามารถผ้าถุงป่าและตัดต้นไม้ ในเขตป่าเพื่อการอันอ่อนอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนและราษฎรในพื้นที่ใกล้เคียง ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๗

ซึ่งมีส่วนในการอนุญาตให้ใช้ประโยชน์และแผ่วถางป่าดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ – ๗/๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ รวมทั้งใบอนุญาตให้แผ่วถางป่า ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๖/๒๕๕๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

๒. เพิกถอนรายงานการประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓

๓. เพิกถอนรายงานการประชุมชี้แจงราชภรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอวัง จังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓

๔. เพิกถอนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ ที่จัดส่งรายงานการประชุมเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

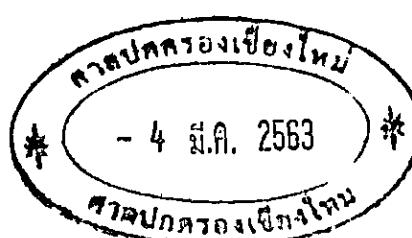
๕. พิพากษาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ละเลยไม่แก้ไขรายงานการประชุมให้ถูกต้องตามข้อเท็จจริง กับทั้งไม่ดำเนินการติดตามแก้ไขบัญหาตามข้อร้องเรียนของกลุ่มผู้ฟ้องคดีและผู้ที่เกี่ยวข้องภายในระยะเวลาที่เหมาะสม

๖. ห้ามไม่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ – ๗ นำเอกสารที่ได้มีการพิพากษาให้เพิกถอนไปใช้ในการดำเนินการใด ๆ อีกต่อไป

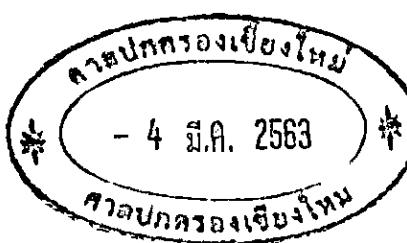
๗. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ – ๗ ปฏิบัติหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งแจ้งและเผยแพร่ข้อมูลอย่างเหมาะสม จัดให้มีกระบวนการมีส่วนร่วมและรับฟังความคิดเห็นของประชาชนก่อนที่จะดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และใบอนุญาตให้แผ่วถางป่า

ศาสตราจารย์ฯ แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นผู้มีส่วนได้เสียที่อาจได้รับผลกระทบจากคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลจึงมีคำสั่งเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้ามาในคดีโดยการร้องสอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ให้ทราบว่า เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ยื่นคำขอใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ แม่เงา – ผึ้งชัย ท้องที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอวัง จังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหิน

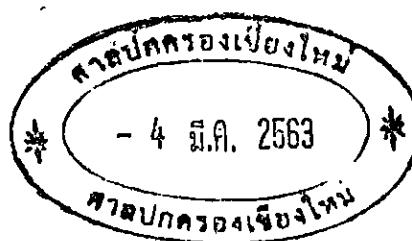

ลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ รวม ๕ ฉบับ เจ้าหน้าที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง และสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๓ (ลำปาง) ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ ๗๙ ไร่ ๑ งาน ๕๖ ตารางวา อยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เต็มแปลง พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๘/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ ๑๖๖ ไร่ ๒ งาน ๖๐ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๔ ไร่ ๕๙ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ ๗๙ ไร่ ๑ งาน ๕๙ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ถาวร ๖๖ ไร่ ๓ งาน ๖๗ ตารางวา และอยู่ในพื้นที่ส่งมอบให้ ส.ป.ก. ๑๖ ไร่ ๗๗ ตารางวา พื้นที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบเนินเขา มีลำห้วยแม่ジョンไหลผ่านด้านทิศตะวันออก และมีเส้นทางคมนาคมเดิม อยู่ในพื้นที่ต้นน้ำลำธารชั้น ๕ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ สอดคล้องกับแผนที่ท้ายกฎกระทรวงฉบับที่ ๕๑๙ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แผนที่ลายเส้น ๑ : ๕๐,๐๐๐ และแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ ปี ๒๕๔๕ ไม่เป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ ๒๒๑ ไร่ ๙๖ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๙๙ ไร่ ๓ งาน ๖๔ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ ๔๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา และอยู่ในเขตป่าไม้ถาวร ๘๒ ไร่ ๖๖ ตารางวา พื้นที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบ มีลำห้วยแม่ジョンไหลผ่านด้านทิศตะวันตก และมีเส้นทางคมนาคมเดิม สอดคล้องกับแผนที่ท้ายกฎกระทรวงฉบับที่ ๕๑๙ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แผนที่ลายเส้น ๑ : ๕๐,๐๐๐ และแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ ปี ๒๕๔๕ อยู่ในพื้นที่ต้นน้ำลำธารชั้น ๕ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ และไม่เป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๗/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ ๒๑๙ ไร่ ๓ งาน ๓๔ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๗๙๕ ไร่ ๑ งาน ๕๙ ตารางวา อยู่ในพื้นที่ส่งมอบให้ ส.ป.ก. ๓๔ ไร่ ๑ งาน ๙๖ ตารางวา พื้นที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบ มีเส้นทางคมนาคมเดิม และเป็นเขตพื้นที่ต้นน้ำลำธารชั้น ๕ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ สอดคล้องกับแผนที่ท้ายกฎกระทรวงฉบับที่ ๕๑๙ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แผนที่ลายเส้น ๑ : ๕๐,๐๐๐ และแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ ปี ๒๕๔๕ ไม่เป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๘/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ ๙๙ ไร่ ๑ งาน ๙๐ ตารางวา อยู่ในพื้นที่ส่งมอบให้ ส.ป.ก. เต็มแปลง ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาเรื่องราวขอนุญาต

เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และปลูกสร้างส่วนป่าหรือปลูกต้นไม้ยืนต้นภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๔๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ได้พิจารณาตรวจสอบพื้นที่และข้อมูลต่าง ๆ แล้วเห็นว่า เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าเพื่อการทำเหมืองแร่ได้ทั้ง ๕ แปลง ตามระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๔๐๔/ว ๒๙๙ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ เรื่อง การพิจารณาอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และหนังสือกรมป่าไม้ ที่ ทส ๑๖๐๒.๔/๑๒๔๐๒ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ขอหารือระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยเห็นควรอนุญาตให้เฉพาะพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ พื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๗๔ และพื้นที่ป่าไม้ถาวรตามมติคณะกรรมการรัฐมนตรี ทั้งนี้ หากมีปัญหาความขัดแย้งของราชภูมิในพื้นที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แก้ไขปัญหาของราชภูมิ และให้ความร่วมมือกับส่วนราชการตลอดจนราชภูมิในพื้นที่ในการแก้ไขปัญหาร่วมกันให้ได้ข้อบัญญัติภายใต้กรอบระเบียบและข้อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๑๓/๒๐๔๗๗ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ส่งเรื่องราวดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ต่อมา กรมป่าไม้ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๑๖๐๒.๓/๗๙๗ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๗ แจ้งจังหวัดลำปางว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้อันุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าตามเสนอจึงขอให้จังหวัดลำปางสั่งเจ้าหน้าที่ดำเนินการออกใบอนุญาตให้แผ้วถางป่า ออกหนังสืออนุญาต ตามแบบ ป.ส. ๒๓ มีกำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี พร้อมกับเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาต ตามกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๒๑ (พ.ศ. ๒๕๓๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ในคราวเดียวกันตลอดพื้นที่ ให้ผู้ขอจัดวางเงินมัดจำหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารเป็นหลักประกันในการแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ คำขอละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท และให้จัดทำบันทึกรับรองการปฏิบัติตามเงื่อนไขการอนุญาตโดยเคร่งครัดภายใน ๓๐ วัน

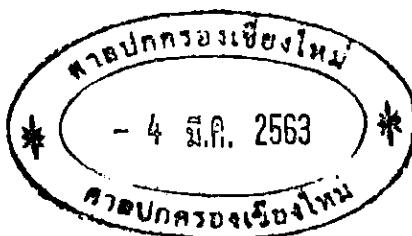
สำหรับประเด็นข้อร้องเรียนของราชภูมิกลุ่มรักษ์บ้านแหงที่ร้องเรียนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ขอใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าทับซ้อนกับที่ดินของราชภูมิจำนวน ๒๑ ราย

ซึ่งได้ครอบครองทำประโยชน์มาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๗๐ ประมาณ ๑๐๐ ไร่ โดยไม่ได้มีการซื้อขายหรือยินยอมให้นำไปใช้ทำเหมืองแร่แต่อย่างใด ขอให้กันที่ดินดังกล่าวออกจากพื้นที่ตามคำขอประทานบัตร ให้ตรวจสอบการขอใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ว่าชอบด้วยข้อ ๘ (๕) ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ และการทำเหมืองแร่ทับช้อน กับเส้นทางสาธารณูปโภค ลำห้วยสาธารณะ และที่สาธารณะ หรือไม่ นั้น ลำห้วยแม่จอน และเส้นทางคมนาคมที่มีอยู่เดิมตามที่ได้มีการระบุไว้ในแผนที่ท้ายกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๑๘ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และประกาศ เขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งขาว – ฝั่งซ้าย ตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ สอดคล้องกับแผนที่ลายเส้น ๑ : ๕๐,๐๐๐ แผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ ปี ๒๕๔๕ และแผนที่ประกอบคำขอประทานบัตร ที่ ๔/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ ที่ระบุไว้ว่า จะไม่มีการทำเหมืองในรัศมีข้างละ ๕๐ เมตร ของแนวลำห้วยแม่จอนและเส้นทางคมนาคมที่ปรากฏในแผนที่ท้ายกฎกระทรวงดังกล่าว โดยเด็ดขาด สำหรับเส้นทางอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังการประกาศเป็นเขตป่าเมื่อปี ๒๕๑๕ ยังไม่มีหน่วยงานใดยืนหลักฐานหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงหรือที่สาธารณะประโยชน์ แต่อย่างใด กรณีจึงถือว่า พื้นที่ดังกล่าวบังคับเป็นพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าตามมติ คณะกรรมการและป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง หน่วยป้องกัน รักษาป่าที่ ๑๗ (บ้านแหง) ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ และผู้แทนผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ ได้ร่วมกัน ตรวจสอบพื้นที่เพื่อจับพิกัด GPS ซึ่งปรากฏว่า มีราชบูรณะร่องเรียนและนาซึ่งที่ดินของ ตนเองจำนวน ๑๑ ราย ดังนี้ นายทิน เมืองมูล บ้านเลขที่ ๑๑ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๕๑๓ N ๒๐๗๖๕๒๓ นางฉวีวรรณ ปล่องทอง บ้านเลขที่ ๒๒๙ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๕๙๒ N ๒๐๗๖๙๕๓ นายศรีคำ บัวผิน บ้านเลขที่ ๑๓๑ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๕๖๑ N ๒๐๗๖๙๙๙ นางน้อย บัวแก้ว บ้านเลขที่ ๒๖๕ หมู่ที่ ๑ (แปลง ๑) พิกัด E ๖๐๗๕๔๓ N ๒๐๗๖๙๙๙ (แปลง ๒) พิกัด ๖๐๖๙๙๓ N ๒๐๗๗๕๔๕ นางฟองจันทร์ วิลัยพงศ์ บ้านเลขที่ ๑๐๙ หมู่ที่ ๑ (แปลง ๑) พิกัด E ๖๐๗๕๖๙ N ๒๐๗๗๓๙๔ (แปลง ๒) พิกัด E ๖๐๗๖๐๓ N ๒๐๗๗๗๗ นายทองดี สร้อยเงิน บ้านเลขที่ ๔๕ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๖๒๒ N ๒๐๗๗๐๓๖ นายสมบูรณ์ ใจจิตต์ บ้านเลขที่ ๓๔ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๖๑๗ N ๒๐๗๗๑๑๑ นางสมพร ม่วงคำ บ้านเลขที่ ๖๖ หมู่ที่ ๑ (แปลง ๑) พิกัด E ๖๐๗๕๗๓ N ๒๐๗๖๕๕๗ (แปลง ๒)

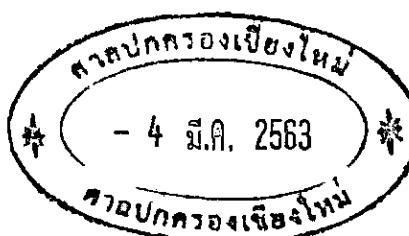

พิกัด E ๖๐๗/๙๒๘ N ๒๐๗/๙๒๘ นางแสงทอง แสนสุภา บ้านเลขที่ ๒๓๑/๑ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๓๒๕๕ N ๒๐๗๔๖๘ นางนงคราญ ขันทอง บ้านเลขที่ ๑๒๗ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๖๙๙ N ๒๐๗๗๗๓ นายกิตติรัฐ ทองนาค บ้านเลขที่ ๑๐๗ หมู่ที่ ๑ (แปลง ๑) พิกัด E ๖๐๗๔๕ N ๒๐๗/๙๔๑ (แปลง ๒) พิกัด E ๖๐๗๔๒๖ N ๒๐๗๘๓๒ นางอ่อนแก้ว แก้วทอง บ้านเลขที่ ๒๙ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๗๔ N ๒๐๗๖๖๘๙ นางไพรวัลย์ สร้อยแก้ว บ้านเลขที่ ๑๗/๖ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๙๒๕๙ N ๒๐๗๙๙๗๗ นางปริยา ไซยาโซ บ้านเลขที่ ๑๙๐ หมู่ที่ ๗ พิกัด E ๖๐๗/๐๐๒ N ๒๐๗๗๖๗๒ นางเรือนแก้ว ใจจิตต์ บ้านเลขที่ ๙๑ หมู่ที่ ๗ พิกัด E ๖๐๓๑๙๒ N ๒๐๗๔๕๙๙ นายศรีจันทร์ ปราสาท บ้านเลขที่ ๑๗๙ หมู่ที่ ๗ พิกัด E ๖๐๗๑๒๖ N ๒๐๗๗๙๗๗ นางบุปผา อินทรุจิกุล บ้านเลขที่ ๑๗๙ หมู่ที่ ๗ (แปลง ๑) พิกัด E ๖๐๗๑๔๓ N ๒๐๗๙๙๑๐ (แปลง ๒) พิกัด E ๖๐๗๓๐๙ N ๒๐๗๙๑๖๔ (แปลง ๓) พิกัด E ๖๐๗๐๒๑ N ๒๐๗๗๗๓๖ นายบุญมา ปราสาท บ้านเลขที่ ๑๗๙/๑ หมู่ที่ ๗ พิกัด E ๖๐๗๑๔๗ N ๒๐๗๙๐๔๕ นายนันท์ บัวผิน บ้านเลขที่ ๑๖ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๙๖๗ N ๒๐๗๗๗๗๙ นางพะยอม บัวแก้ว บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๔๓๓ N ๒๐๗๖๔๙๖ นายบุญเรือง ขันทอง บ้านเลขที่ ๑๑๒ หมู่ที่ ๑ พิกัด E ๖๐๗๖๓๒ N ๒๐๗๙๖๗๖ รวมจำนวนพื้นที่ ๒๗ แปลง ผลการตรวจสอบปรากฏว่า มีที่ดินของราชภูรทับซ้อนกับ พื้นที่ป่าที่ขอใช้ประโยชน์จำนวน ๓ แปลง คือ ที่ดินของนางบุปผา อินทรุจิกุล พิกัด E ๖๐๗๓๐๙ N ๒๐๗๙๑๖๔ อยู่ในพื้นที่คำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ ที่ดินของ นางนงคราญ ขันทอง พิกัด E ๖๐๖๙๙ N ๒๐๗๗๗๓ อยู่ในพื้นที่เขตroyต่อของ คำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ และที่ดินของนายศรีจันทร์ ปราสาท พิกัด E ๖๐๗๑๒๖ N ๒๐๗๗๙๗๗ อยู่ในพื้นที่เขตroyต่อของคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ ต่อมา จังหวัดลำปางได้มีคำสั่งที่ ๑๖๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ปรากฏว่า ราชภูรในพื้นที่ไม่ให้ ความร่วมมือ จังหวัดลำปางจึงมีคำสั่งที่ ๒๕๖๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๕ แต่งตั้งตัวแทนราชภูรร่วมเป็นกรรมการเพิ่มเติม คณะกรรมการดังกล่าวได้นัดหมายราชภูร ที่ร้องเรียนร่วมกันตรวจสอบพื้นที่ แต่ราชภูรไม่นำเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบ เจ้าหน้าที่ได้ประสานกับกลุ่มรักษ์บ้านแหงเพื่อเข้าตรวจสอบพื้นที่อีกครั้งในวันที่ ๒๑ – ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แต่ตัวแทนกลุ่มรักษ์บ้านแหงมีหนังสือแจ้งขอเลื่อนนัด เมื่อเจ้าหน้าที่

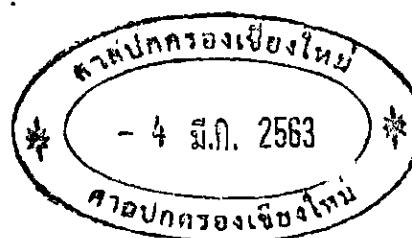
ได้แจ้งต่อที่ประชุมราชภูมิว่าต้องการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยเร็วจึงขอให้กำหนดวันนัดหมายตรวจสอบพื้นที่ภายใน ๓ วัน ระหว่างวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ – ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ เพื่อให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องสรุปข้อมูลเสนอจังหวัดลำปางพิจารณาต่อไป แต่ปรากฏว่า ไม่ได้รับความร่วมมือจากราชภูมิ จนกระทั่งล่วงเลยระยะเวลาที่กำหนดคณะกรรมการดังกล่าวจึงเห็นควรยุติเรื่อง ต่อมา จังหวัดลำปางได้มีคำสั่งที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙ แต่งตั้งคณะกรรมการไตรภาคีเพื่อแก้ไขปัญหาให้แก่ราชภูมิ และได้มีหนังสือที่ ลป ๐๐๓๓/๑๓๔๘๑ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ แจ้งผลความคืบหน้าในการแก้ไขปัญหาให้ประชาชนกู้รักษาดูแลบ้านแห่งทราบ พร้อมกับแจ้งด้วยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ขอยกเลิกใบอนุญาตให้แผ้วถางป่า เล่มที่ ๑๒๓๓ ฉบับที่ ๔ – ๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ รวม ๒ ฉบับแล้ว หลังจากนั้น ได้มีหนังสือแจ้งความคืบหน้าในการแก้ไขปัญหาให้ประชาชนกู้รักษาดูแลบ้านแห่งทราบอีกเป็นระยะ ๆ

สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปางได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ส่งสำเนาเอกสารของราชภูมิที่ร้องเรียนคัดค้านจำนวน ๑๕ ราย ให้สำนักงานที่ดินจังหวัดลำปาง สาขาภาฯ ตรวจสอบ ซึ่งผลการตรวจสอบปรากฏว่า เอกสารสิทธิโฉนดที่ดินของราชภูมิ จำนวน ๕ แปลง ไม่อยู่ในแปลงคำขอประทานบัตร ส่วนหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) จำนวน ๒ แปลง และที่ดินมีการครอบครอง จำนวน ๗ แปลง ไม่สามารถตรวจสอบตำแหน่งที่ดินได้ เพราะไม่มีตำแหน่งที่ดินในระหว่าง แผนที่ (การตรวจสอบต้องนำเอกสารแสดงสิทธิ์ในที่ดินตามกฎหมายมาประสานเจ้าหน้าที่ ที่ดินจังหวัดลำปาง สาขาภาฯ ตรวจสอบตำแหน่งที่ดินในพื้นที่จริงเพียงอย่างเดียว ซึ่งราชภูมิ ไม่ได้แจ้งความประสงค์นำตรวจแต่อย่างใด) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปางว่า “ได้ตรวจสอบตำแหน่งที่ดินของผู้ร้องเรียนเมื่อวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๙ แล้วพบว่า มีที่ดิน ของราชภูมิอยู่ในพื้นที่ตามคำขอประทานบัตรเพียง ๓ ราย ได้แก่ ที่ดินของนางนงราษฎร์ ขันทอง และที่ดินของนายศรีจันทร์ proto ออยู่ในเขตรอยต่อของคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ขอความยินยอมและจ่ายเงินค่าชดเชย ให้แก่เจ้าของที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวแล้ว สำหรับที่ดินของนางบุปผา อินทรรุจิกุล อยู่ในเขตบปฏิรูปที่ดินและยังไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ยินดีที่จะกันเขตพื้นที่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง

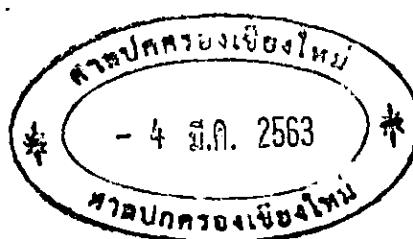

ได้จัดทำแผนที่แสดงแนวเขตพื้นที่ขอใช้ประโยชน์ตามระเบียบของกรมป่าไม้แล้วพบว่า มีไม้ห่วงห้าม คือ ไม้สักจำนวน ๒๖ ต้น ไม้กระยาและจำนวน ๒๕๓ ต้น และการทำเหมืองแร่ ดังกล่าวจะไม่เป็นช่องทางให้ผู้รับอนุญาตบุกรุกพื้นที่ป่าที่สมบูรณ์ เนื่องจากสภาพป่า ในพื้นที่ข้างเดียวราชภารกษาได้เข้าไปบุกรุกยึดถือครอบครองทำประโยชน์อยู่แล้ว และส่วนใหญ่ เป็นป่าเสื่อมโกร姆 อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขแบบท้ายหนังสืออนุญาต ของกรมป่าไม้และหนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย ประกอบกับราชภารกษาในพื้นที่ได้มี ส่วนร่วมในการประชุมประชาคม เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ รวมทั้งที่ประชุมสภา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีมติเห็นชอบ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวไม่เป็น บริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม ไม่มีปัญหาต่อความเป็นอยู่ของราชภารกษาในพื้นที่และบริเวณ ใกล้เคียง ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ให้คำรับรองว่า การขอใช้พื้นที่จะไม่ก่อให้เกิด ปัญหากับราชภารกษาในบริเวณที่ขออนุญาตหรือใกล้เคียง และหากเกิดปัญหานอกกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ยินดีที่จะรับผิดชอบ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๙.๒/๑๓๖๖๘ ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งว่า คณะกรรมการผู้อำนวยการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ด้านเหมืองแร่และอุดสาหกรรมถูกห้ามแต่งตั้งแล้ว ในการประชุมครั้งที่ ๒๘/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๖ ได้พิจารณาเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๖ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ รวมแผ่นผังโครงการทำเหมืองเดียวกับคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ โดยให้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการติดตาม ตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด อีกทั้งกรมทรัพยากรธรรมชาติได้ตรวจสอบ พิจารณาข้อมูลแหล่งแร่ในพื้นที่ตามคำขอประทานบัตรแล้วเห็นว่า มีศักยภาพและปริมาณ แร่สำรองที่สามารถทำเหมืองได้ ปรากฏตามหนังสือกรมทรัพยากรธรรมชาติ ที่ ทส ๐๕๐๔/๔๑๕๗ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕

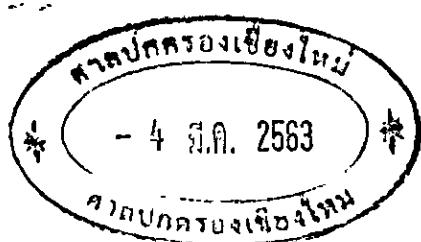
สำหรับกรณีที่กลุ่มรักษ์บ้านแหงคัดค้านการอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ นั้น กรมป่าไม้ได้แจ้งให้จังหวัดลำปาง ประธานกับสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๓ (ลำปาง) ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้ว โดยได้พิจารณาระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัย ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งกำหนดว่า (๑) การอนุญาตเพื่อการขอ

ประทานบัตรทำเหมืองแร่ ให้พิจารณาอนุญาตในจำนวนพื้นที่แต่ละคำขอไม่เกินจำนวน ๓๐๐ ไร่ และมีกำหนดระยะเวลาคราวละไม่เกิน ๑๐ ปี (๒) ไม่เป็นพื้นที่ป่าชึ้นใช้ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการป่าไม้ (๓) ไม่ขัดกับมาตรการการใช้ที่ดินในพื้นที่ลุ่มน้ำ มาตรการการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าชายเลน และมาตรการการใช้ประโยชน์ทรัพยากร และที่ดินป่าในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติตามที่คณะกรรมการรัฐมนตรีได้มีมติไว้แล้ว หรือผู้ขออนุญาต จะต้องปฏิบัติตามมาตรการที่คณะกรรมการรัฐมนตรีได้กำหนดไว้ (๔) ไม่เป็นบริเวณที่มีกิจกรรม สวยงามอันควรรักษาไว้ (๕) ไม่เป็นบริเวณที่ควรรักษาไว้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า (๖) ไม่มีปัญหาภัยธรรมชาติในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจาก สภาตำบลหรือองค์กรบริหารส่วนตำบลที่ป่านนั้นตั้งอยู่ (๗) ต้องมีไม้ขนาดความโต วัดโดยรอบลำต้นตรงที่สูง ๑๓๐ เซนติเมตร ตั้งแต่ ๕๐ – ๑๐๐ เซนติเมตร ขึ้นกระจาຍ อยู่ทั่วพื้นที่ไม่เกิน ๔๘๘ ตัน หรือมีไม้ขนาดความโตเกิน ๑๐๐ เซนติเมตรขึ้นไป ขึ้นกระจาຍอยู่ทั่วพื้นที่ไม่เกิน ๔๘๘ ตัน (๘) ต้องมีลักษณะขนาด อาณาเขต และเนื้อที่ เหมาะสมกับกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ที่ขอและแผนการใช้พื้นที่ตามโครงการประกอบคำขอ สำหรับป่าสงวนแห่งชาติ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้มีอำนาจในการอนุญาตโดยอนุมัติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ พื้นที่ป่าตามที่คณะกรรมการรัฐมนตรีมีมติให้รักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ อำนาจในการอนุญาต เป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมติคณะกรรมการรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๑๒ สำหรับป่า ตามมาตรา ๔ (๑) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๙๔ กรมป่าไม้แจ้งไม่ขัดข้อง ให้จังหวัดสำนักงานป่าไม้และผู้อำนวยการตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๙๔ ประกอบกฎหมายในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๙๔ ว่าด้วยการแฝ້ว่างป่า และประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๑๖ เรื่อง กำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาป่าหรือ ปลูกสร้างสวนป่าสำหรับผู้รับใบอนุญาตแฝ້ว่างป่าเพื่อการทำเหมืองแร่หรือระเบิด ย่อยหิน การสั่งพัก/เพิกถอนใบอนุญาตหรือหนังสืออนุญาตตามมาตรา ๒๗ ของกฎหมาย ว่าด้วยป่าสงวนแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ เห็นว่า มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ บัญญัติให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรี มีอำนาจอนุญาตให้บุคคลใดเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ ... (๒) การเข้าทำประโยชน์เกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ตามกฎหมาย

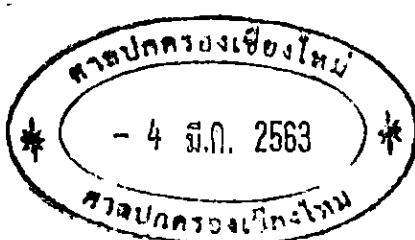

ว่าด้วยแร่คราвлะไม่เกินสิบปีโดยให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตเก็บหาของป่า และไม่ต้องเสียค่าภาคหลวงของป่าตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับแร่ ดินขาว หรือหิน แล้วแต่กรณี และระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการเกี่ยวกับการขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติไว้ว่า บุคคลใดมีความประสงค์จะขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติให้ยื่นคำขอต่อจังหวัดท้องที่ที่ป่านนั้น ตั้งอยู่หรือหน่วยงานที่กรมป่าไม้กำหนดตามแบบ ป.ส. ๒๑ (สำหรับบุคคลธรรมดายังไม่ได้ระบุชื่อ) และเมื่อจังหวัดหรือหน่วยงานที่กรมป่าไม้กำหนดได้รับคำขอแล้ว ให้เสนอคำขอพร้อมทั้งความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด โดยผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ออกไปตรวจสอบสภาพป่า เมื่อจังหวัดได้รับรายงานการตรวจสอบสภาพป่า ให้ทำความเห็น เสนอต่อกำนัลฯ ไม่ชี้แจงขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ให้อนุญาตในจำนวนพื้นที่แต่ละคำขอ ไม่เกิน ๓๐๐ ไร่ และมีกำหนดระยะเวลาคราวละไม่เกิน ๑๐ ปี โดยพื้นที่ที่จะอนุญาตต้องไม่เป็นพื้นที่ป่าซึ่งใช้ในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการป่าไม้ ไม่อยู่ในพื้นที่ป่าที่มีสภาพเป็นป่าตันน้ำลำารชันที่ ๑A ตามมติคณะกรรมการรัฐมนตรี ไม่เป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงาม อันควรรักษาไว้ ไม่เป็นบริเวณที่ควรรักษาไว้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า ไม่มีปัญหา กับราชภูมิในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจากสภากำลัง หรือองค์กรบริหารส่วนตำบลท้องที่ที่ป่านนั้นตั้งอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ยื่นคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ เพื่อประกอบกิจการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ซึ่งป่าสงวนแห่งชาติ แม่ดาว – ฝั่งช้าย ได้ประกาศเป็นป่าสงวนแห่งชาติโดยกฎหมายระหว่าง ฉบับที่ ๕๑๘ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ (ซึ่งอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม) โดยยื่นต่อสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เจ้าหน้าที่สำนัก จัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๓ (ลำปาง) และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จังหวัดลำปางได้ร่วมกันตรวจสอบพื้นที่แล้วเห็นว่า พื้นที่ที่ขออนุญาต แนวเขตเหมือนแร่ เป็นรูปสามเหลี่ยม ลักษณะภูมิประเทศทว่าไปเป็นที่ราบ มีเนินเขาขนาดเล็กอยู่ทางทิศเหนือของพื้นที่ ชนิดดินเป็นดินร่วนปนทราย ชนิดดินเป็นหินทราย มีลำห้วยแม่น้ำ ไหลผ่าน อยู่ในพื้นที่ต้นน้ำลำารลุ่มน้ำยม ชั้นที่ ๕ ชนิดป่าเป็นป่าเบญจพรรณแล้ง สภาพ

ป่าไม้สมบูรณ์ ไม่เป็นพื้นที่ที่กองทัพภาคหรือสำนักนายกรัฐมนตรีได้ปิดประกาศไว้ไม่อよู่ ในเขตอุทยานแห่งชาติ เขตราชอาณาจักรสัตว์ป่า เขตพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าทดลองทางวิชาการป่าไม้ และตามมติคณะกรรมการรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๕ และวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๓๕ ไม่เป็นบริเวณที่มีกิจกรรมสำรวจอันควรรักษาไว้ และบริเวณพื้นที่ที่ขออนุญาตมีสภาพเป็นป่าเสื่อมโกร姆 หากจะอนุญาตก็ไม่ทำให้พื้นที่ป่าที่อยู่ข้างเคียงได้รับผลกระทบและเกิดความเสียหายแต่อย่างใด ไม่เป็นบริเวณที่ควรรักษาไว้เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า ไม่มีปัญหา กับราชภูรในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง และได้รับความเห็นชอบจากสภากتابลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลท้องที่ที่ป่านั้นตั้งอยู่ จากข้อมูลการตรวจสอบสภาพป่าดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ และอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะพิจารณาอนุญาตได้ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งยินยอมที่จะแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของราชภูรในพื้นที่ภายใต้กรอบของกฎหมายทุกประการ กรมป่าไม้จึงได้มีหนังสือที่ ทส ๑๖๐๒.๓/๗๘๗ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๗ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ดำเนินการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ และใบอนุญาตให้แผ้วถางป่าให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ โดยให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขอย่างเคร่งครัด และกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติม ๒ ข้อ ได้แก่ (๑) ให้มีการตัดต้นไม้ที่อยู่ในพื้นที่เหมือนแร่ให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ (๒) ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ จึงได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

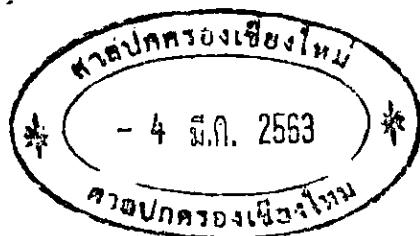
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การว่า การจัดประชุมรับฟังคำชี้แจงการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ อาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ ภายหลังการประชุมครั้งดังกล่าวกลุ่มรักษ์บ้านแหงได้เรียกร้องให้มีการยกเลิกมติที่ประชุม แต่เมื่อมีการประชุมจริงและสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีมติเห็นชอบแล้ว หากจะบททวนมติที่ประชุมครั้งดังกล่าวอย่ามเป็นดุลพินิจของสภากลุ่มรักษ์บ้านแหง ตามหลักความเป็นอิสระขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนและข้อเรียกร้องของกลุ่มรักษ์บ้านแหงเกี่ยวกับการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รายงานข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาและให้เกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่ายตามอำนาจหน้าที่ที่พึงมี และพึงกระทำได้ันกระทั่งมีการนำเรื่องเข้าสู่กระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการ ได้ราศีระดับจังหวัดแล้ว

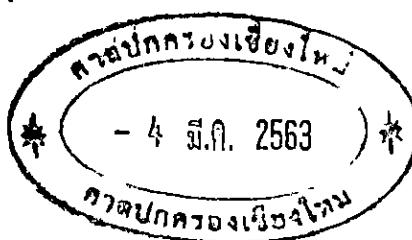
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีในคดีนี้เป็นเพียงส่วนหน้อย ซึ่งสูญเสียผลประโยชน์และถูกชักจูงจากบุคคลอื่น ผู้ฟ้องคดีบางรายได้รับเงินจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไปแล้ว แต่กลับนำคดีมาฟ้องต่อศาล จึงเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต และในทางที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น คำฟ้องที่ยื่นต่อศาลเป็นเท็จ เนื่องจาก ปัจจุบันยังไม่มีการประกอบกิจการทำเหมืองแร่จึงยังไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี ทั้งสิ้นอย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้ทำเหมืองแร่ และการจัดทำรายงานการประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่ได้ลงนามรับรองรายงาน การประชุมซึ่งราชภรเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ ตามกฎหมาย ใน การประชุม สภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เจ้าหน้าที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง และตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าร่วมประชุม โดยมีการซึ่งแจ้งและรับฟังความคิดเห็น ของราชภรในพื้นที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง รายงานการประชุมดังกล่าวจึงไม่ใช่ รายงานเท็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้ประกาศเชิญชวนราชภรหมู่ที่ ๑ ตำบลบ้านแหง ให้เข้าร่วม ประชุมตามที่ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และที่ ๔ แต่ไม่ขอรับรองความถูกต้องว่า ผู้ใดเป็นผู้จัดทำแบบบันทึกภาพและเสียงเหตุการณ์การประชุมในวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งมีการตัดต่อรูปภาพและถ้อยคำอันเป็นพยานหลักฐานเท็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้ปฏิบัติ หน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต นอกจากนี้ การลงลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีบางราย เช่น ผู้ฟ้องคดีที่ ๔๔ ที่ ๕๕ ที่ ๖๓ ที่ ๖๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๓๓ (ที่ถูกคือ ๔๔ ที่ ๕๕ ที่ ๖๒ ที่ ๖๙ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๓๒) มีลักษณะคล้ายการลงลายมือชื่อแทนกัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้นอย่างไร ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ ส.๒/๒๕๕๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ ผู้ฟ้องคดี ในคดีนี้บางคนมีการลงลายมือชื่อแทนกัน และ/หรือ มีการปลอมลายมือชื่อ การฟ้องคดีนี้ เกิดจากความขัดแย้งของราชภรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง ซึ่งสูญเสียผลประโยชน์ และถูกชักจูงจากนักกฎหมายจึงเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต การประชุม ณ หอประชุม โรงเรียนบ้านแหงเห็นอ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

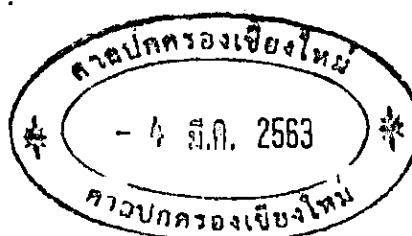
ตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และเจ้าหน้าที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางเข้าร่วมประชุม มีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแหงเป็นผู้จัดบันทึกรายงานการประชุม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ เป็นผู้ลงลายมือชื่อรับรองรายงานการประชุม รายงานการประชุมครั้งดังกล่าว จึงถูกต้อง ไม่ใช้รายงานหรือเอกสารเท็จแต่อย่างใด ส่วนภาพเหตุการณ์การประชุม ที่นำมาใช้ประกอบคำฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ขอรับรองความถูกต้อง เนื่องจากมีการตัดต่อ รูปภาพและถอดคำถือว่าเป็นพยานหลักฐานเท็จ สำหรับการอนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่าและการออก ประทานบัตรทำเหมืองแร่ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น ต้องไปว่ากันตามระเบียบ และขั้นตอนของกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหน้าที่เพียงจัดส่งรายงานการประชุมให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เท่านั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การว่า เดิมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้รับอนุญาตให้เข้า ทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติพื้นที่ตำบลบ้านแหงเพื่อดำเนิน โครงการเกษตรกรรมแบบผสมผสาน (วนเกษตร) จำนวน ๓ แปลง โดยแปลงที่ ๑ เนื้อที่ ๓๗๕ ไร่ แปลงที่ ๒ เนื้อที่ ๑๙๕ ไร่ และแปลงที่ ๓ เนื้อที่ ๔๕๐ ไร่ รวมเนื้อที่ทั้งหมด ๑,๑๕๐ ไร่ ระยะเวลาดังเดตปี ๒๕๕๑ – ปี ๒๕๖๖ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทราบว่า พื้นที่ ดังกล่าวบางส่วนเคยมีการสำรวจพบแหล่งแร่ถ่านหินลิกไนต์จึงได้ยื่นคำขอประทานบัตร ทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ต่ออุตสาหกรรมจังหวัดลำปางเป็นคำขอประทานบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปิดประกาศคำขอประทานบัตรดังกล่าวในพื้นที่ หมู่ที่ ๑ และที่ ๗ ตำบลบ้านแหง รวมทั้งแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ จัดประชุมราษฎร เพื่อรับฟังคำชี้แจงการขอประทานบัตรในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ระหว่างเวลา ๐๙.๓๐ – ๑๑.๓๐ นาฬิกา ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านแหงเนื้อ ในวันประชุมมีราษฎรทั้งสองหมู่บ้าน ผู้นำชุมชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าร่วมประชุม มีการจด บันทึกรายงานการประชุมโดยปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแหง และรับรองรายงาน การประชุมโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ ต่อมา ศาลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรดังกล่าวไม่เป็นบริเวณที่มีทิวทัศน์สวยงามอันควร รักษาไว้ และไม่มีปัญหาผลกระทบที่สำคัญต่อความเป็นอยู่ของราษฎรในพื้นที่และบริเวณ ใกล้เคียงจึงมีมติให้ความเห็นชอบการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อร้องเรียนของราษฎร ที่ร้องเรียนว่า เขตพื้นที่เหมืองแร่ทับซ้อนกับที่ดินทำกินของเอกชน ทางน้ำ และทาง

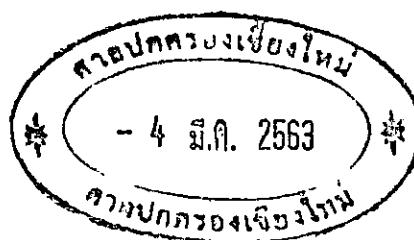

สามารถ แต่จากการตรวจสอบปรากฏข้อเท็จจริงว่า เส้นทางที่สำรวจทั้ง ๙ สาย ไม่มี สภาพของถนนที่ใช้สัญจรได้ มีสภาพเป็นป่ารกทึบ บางจุดต้องใช้รถไถดันวัวชับและตัด ต้นไม้ออก และเส้นทางดังกล่าวหน่วงงานราชการที่รับผิดชอบยังไม่มีข้อมูลการขึ้นทะเบียน และ/หรือ มีแผนที่ว่าเป็นทางนำ้หรือทางสาธารณะแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้รับประทานบัตรทำเหมืองแร่ก็จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) อยู่แล้ว ส่วนรายงานการประชุมราชภาร เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ และมติที่ประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ นั้น นำมาใช้ประกอบการพิจารณาของเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่ได้มีผลเป็นการอนุญาตแต่อย่างใด เพราะยังมีข้อต่อในการพิจารณาอีกหลายข้อต่อ

ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งแปดว่า การอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เข้าทำประโภชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งา - ฝั่งซ้าย เพื่อการทำเหมืองแร่ ขัดต่อข้อ ๘ (๕) ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วย การอนุญาตให้เข้าทำประโภชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ เนื่องจากปัจจุบันยังมีความขัดแย้งของราชภารในพื้นที่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ควรจะแก้ไข ปัญหาของราชภารก่อนมีการอนุญาต ไม่ใช่แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาแก้ไขปัญหา ในภายหลัง ส่วนการที่สภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ นั้น เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ ไม่ใช้การพิจารณา เกี่ยวกับการขออนุญาตให้เข้าทำประโภชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แต่อย่างใด อีกทั้งในการประชุมซึ่งราชภารเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๓ ด้วยเห็น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ซึ่งแจ้งข้อมูลที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง กรณีผลกระทบจากสารปนเปื้อน ในการทำเหมืองแร่ ปรากฏตามเอกสารท้ายคำคัดค้านคำให้การหมายเลขอ ๑ และกรณี การสรุปผลการประชุมว่าราชภารมีความเข้าใจและเห็นชอบกับการทำเหมืองแร่ ปรากฏ ตามเอกสารท้ายคำคัดค้านคำให้การหมายเลขอ ๒ การตรวจสอบพื้นที่ของเจ้าหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการตรวจสอบโดยหน่วยงานราชการแต่เพียงฝ่ายเดียว และการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งเรื่องราบทำข้ออนุญาตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา ก่อนที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะออกประทานบัตรทำเหมืองแร่ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เป็นการกระทำที่ข้ามขั้นตอน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ วางแผนมัดจำเพื่อเป็นหลักประกันการแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามคำขอประทานบัตร

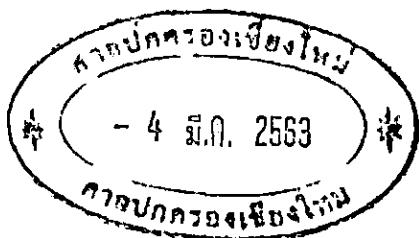

ที่ ๕/๒๕๕๓ – ๗/๒๕๕๓ คำขอละไม่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท ไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ข้อ ๑๖ ห้ายหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการทำเหมืองแร่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๗/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ เป็นการกระทำโดยขาดการมีส่วนร่วมของราชภูมิ สำหรับคดีหมายเลขดำที่ ส.๒/๒๕๕๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ นั้น มีคำขอห้ายคำฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนรายงานการไต่สวนประกอบคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ ซึ่งแตกต่างไปจากคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะที่เป็นผู้อนุญาตแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบปัญหาในพื้นที่เป็นอย่างดีว่า ยังมีความชัดແย้งของราชภูมิอยู่และไม่มีการแจ้งหรือประกาศให้ราชภูมิในพื้นที่ทราบล่วงหน้า เกี่ยวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อตรวจสอบพื้นที่ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้จัดให้มีการประชุมให้ความเห็นชอบให้ใช้พื้นที่ป่าแต่อย่างใด ดังนั้น การดำเนินการในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ จึงไม่อาจนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาอนุญาตได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปักครองท้องที่ แต่กลับไม่ตรวจสอบโดยให้สภากลุ่มฟ้องคดีที่ ๕ ทบทวนมติที่ประชุมเกี่ยวกับการให้ความเห็นชอบการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ละเลยในการแก้ไขปัญหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ทำการกว้านซื้อที่ดินและตั้งสำนักงานไกลั่นชุมชนเพื่อโฆษณาชวนเชื่อว่าจะมีการปลูกปา เช่น ไม้ยุคอลิปตัส ซึ่งการปลูกไม้ยุคอลิปตัส จำนวนมากเป็นการทำลายระบบนิเวศภายในชุมชน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ขอยกเลิกการใช้ประโยชน์ดังกล่าว ดังนั้น การขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อการทำเกษตรกรรมแบบผสมผสาน (วนเกษตร) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงเป็นการอ้ำพรางในการใช้พื้นที่เพื่อทำเหมืองแร่ ราชภูมิหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง จำนวน ๙ ราย ได้คัดค้านการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ เนื่องจากพื้นที่ตามคำขอประทานบัตรทับซ้อนที่ดินทำกิน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ ราชภูมิบ้านแหงเห็นใจ จำนวนกว่า ๒๓๐ คน ได้คัดค้านการขอประทานบัตร เนื่องจากพื้นที่โดยรอบคำขอประทานบัตรเป็นที่นา ราชภูมิจึงได้รับผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวัน เพราะเมื่อมีการทำเหมืองแร่ การทับถมของตะกอนดิน ย้อมปิดทับทางน้ำ รวมถึงมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอื่นที่ยังไม่อาจยืนยันและรับรองได้

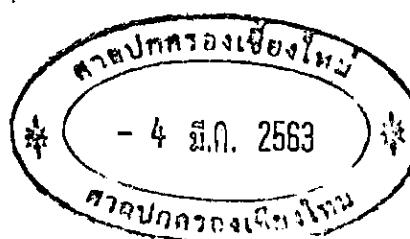
และยังไม่มีหน่วยงานของรัฐให้ข้อมูลยืนยันว่าจะไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต นอกจากนี้ การขนย้ายแร่ออกจากพื้นที่อาจทำให้รายได้รับผลกระทบทั้งจากเสียง ควัน และฝุ่น และจากการที่พื้นถนนชำรุด ผู้พ้องคดีทั้งสี่ร้องสามสิบเก้าคนใช้สิทธิชุมชนในการที่จะอนุรักษ์ บำรุงรักษา และได้ประโยชน์จากการธรรมชาติเพื่อการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข ในชุมชนของตนเองย่อมได้รับความคุ้มครอง ตามมาตรา ๖๗ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๙ ผู้พ้องคดีทั้งสี่ร้องสามสิบเก้าคนได้ลงลายมือชื่อด้วยตนเองต่อหน้าผู้ฟ้องคดีด้วยกัน ไม่ได้มีการลงชื่อแทนหรือซ้ำกันแต่อย่างใด สำหรับการกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีบางคนได้รับเงินค่าชดเชยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไปแล้ว นั้น เป็นการกล่าวอ้างโดย ฯ โดยไม่มีพยานหลักฐาน โครงการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนอย่างร้ายแรงในด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ และสุขภาพ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเสร็จแล้วไม่ได้เผยแพร่ และไม่ได้มีกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในขั้นตอนของการจัดทำรายงานดังกล่าวแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า การที่ข้อ ๘ (๕) ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับพื้นที่ที่จะอนุญาตว่า ต้องไม่มีปัญหาภัยราษฎร ในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจากสภากتابลหรือองค์กรบริหารส่วนตำบลท้องที่ที่ป่านั้นดังอยู่ ก็เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีส่วนรับรู้และสะท้อนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการในพื้นที่ โดยให้ผู้ขออนุญาตนำเรื่องเสนอขอความเห็นชอบจากสภากتابล สภากتابลหรือองค์กรบริหารส่วนตำบล หรือสภากเทศบาลแล้วแต่กรณี สำหรับในคดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีปัญหาภัยราษฎรต่อความเป็นอยู่ของราษฎรในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง หรือส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด ส่วนข้ออ้างที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ วางแผนมัดจำเพื่อเป็นหลักประกันการแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการประกอบกิจการไม่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น หนังสือค้ำประกันของธนาคารกสิกรไทยตามที่ปรากฏเป็นค่าธรรมเนียมหนังสืออนุญาตให้บุคคลเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัย อัตราไว้ละ ๕๐๐ บาท ไม่ใช่เงินมัดจำหรือหนังสือค้ำประกันของธนาคารเพื่อเป็นหลักประกันในการแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ

ตามที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขท้ายหนังสืออนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอันเป็นการกระทำลามเอิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของราชภูมิแล้ว แต่ราชภูมิไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจสอบแหล่งน้ำลำห้วย และตำแหน่งที่ดินในพื้นที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ยุติเรื่อง ในการพิจารณาออกประกาศบัตรทำเหมืองแร่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางจะต้องส่งเรื่องให้จังหวัดลำปางเป็นผู้พิจารณา และจะต้องได้รับการอนุญาตให้ใช้พื้นที่ป่าจากกรมป่าไม้โดยอนุญาต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสียก่อน ดังนั้น การที่สภากู้ภัยฟ้องคดีที่ ๕ มีมติให้ความเห็นชอบการขอประกาศบัตรทำเหมืองแร่จึงหมายความรวมถึงการให้ความเห็นชอบให้ใช้พื้นที่ในเขตป่าด้วย ส่วนการตรวจสอบพื้นที่ป่าตามคำขอประกาศบัตรเป็นการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ประกอบกับระเบียบกฎหมายไม่ได้กำหนดว่าจะต้องให้ราชภูมิเข้าร่วมตรวจสอบด้วยแต่อย่างใด สำหรับการอนุญาตใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าและการอนุญาตแห้วทางป่า นั้น จังหวัดลำปางได้ดำเนินการตามหนังสือกรมป่าไม้ ที่ ทส ๑๖๐๒.๓/๗๘๗ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๗ จึงไม่เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด การเรียกเก็บเงินและให้ผู้ขอว่างเงินมัดจำเพื่อเป็นหลักประกัน คำขอละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นไปตามเงื่อนไขข้อ ๑๗ แบบท้ายหนังสืออนุญาต ซึ่งกำหนดว่า ต้องวางเงินมัดจำหรือส่งมอบหนังสือค้ำประกันของธนาคารที่เชื่อถือได้ก่อนรับมอบหนังสืออนุญาตเพื่อเป็นหลักประกันในการแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการในอัตราคำขอละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท หากผู้รับอนุญาตไม่สามารถแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ ผู้รับอนุญาตยินยอมให้กรมป่าไม้ปรับหรือเรียกร้องจากราษฎรผู้ออกหนังสือค้ำประกันภายในวงเงินดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วน และแต่กรณีป่าไม้เห็นสมควร ดังนั้น การเรียกเก็บเงินมัดจำเพื่อเป็นหลักประกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมและเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว สำหรับประเด็นข้อร้องเรียนของกลุ่มรักษบ้านแหงที่ว่า การขออนุญาตใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าทับที่ดินทำกินของราชภูมิ นั้น เมื่อราชภูมิไม่นำเจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบที่ดินจึงจะนำมาเป็นเหตุอ้างว่าราชการไม่มีความจริงใจในการแก้ไขปัญหาไม่ได้ สำหรับการจ่ายเงินค่าชดเชยเป็นการดำเนินการระหว่างราชภูมิกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ได้เกี่ยวกับ

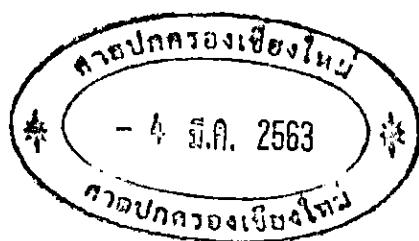
ทางราชการแต่อย่างใด การตรวจสอบพื้นที่ว่าอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะอนุญาตได้หรือไม่ และพื้นที่ที่ตรวจสอบเป็นที่ดินป่าไม้หรือป่าสงวนแห่งชาติที่อยู่ในความควบคุมดูแลของรัฐ อยู่แล้วและไม่มีข้อระเบียบหรือข้อสั่งการที่จะต้องแจ้งหรือประกาศให้ราชภูมิทราบล่วงหน้า

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การเพิ่มเติมโดยขออภัยนัดตามคำให้การที่ได้ยินไว้

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ให้ความเห็นชอบในการขอปะทะนบัตรทำเหมืองแร่ โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในคู่มือการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๕ และตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ รวมทั้งได้ให้ราชภูมิเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ปิดประกาศ การขอปะทะนบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไว้ ณ ที่ทำการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และ ณ ศาลาประชาคมหมู่บ้าน เพื่อประชาชนพันธ์มีให้ราชภูมิทั้งสองหมู่บ้านทราบ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ ได้จัดประชุมรับฟังการชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เกี่ยวกับ การขอปะทะนบัตรทำเหมืองแร่ร่วมกับเจ้าพนักงานอุดสาหกรรมประจำท้องที่จังหวัด ลำปาง โดยมีคณะกรรมการหมู่บ้าน ราชภูมิที่มีบ้านเรือนอยู่ห่างจากแนวเขตคำขอ ปะทะนบัตรในรัศมี ๕๐ เมตร และผู้ที่ครอบครองที่ดินที่อยู่ติดกับแนวเขตคำขอ ปะทะนบัตร หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารและสมาชิกสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าร่วมประชุม โดยมีการประชุมครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ ณ ห้องประชุม โรงเรียนบ้านแหงเหนือ ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๓ ณ ห้องประชุมที่ทำการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ณ ห้องประชุมโรงเรียน บ้านแหง ทั้งนี้ ได้เสนอรายงานการประชุมครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ให้สภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ พิจารณาในการประชุมสภาสามัญ สมัยที่ ๔ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนด หรือกระทำการใดอันเป็นการละเมิดสิทธิหรือเลือกปฏิบัติโดย ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การเพิ่มเติมมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำให้การ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การเพิ่มเติมมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับคำให้การ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การเพิ่มเติมว่า ปัจจุบันรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ได้ออกประกาศบัตรที่ ๓๐๔๙๕/๑๖๑๓๙ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ อนุญาตให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เห็นว่า เอกสาร ท้ายคำคัดค้านคำให้การไม่มีความน่าเชื่อถือ เนื่องจากไม่มีผู้รับรองว่าได้จัดทำขึ้น อย่างถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนยืนคำร้องโดยแบ่งคัดค้านการขอประกาศบัตร ทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓ และต่อเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมเรื่องจำท้องที่จังหวัดลำปางเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนจึงยื่นคำฟ้องคดีนี้เมื่อล่วงระยะเวลาการฟ้องคดี หนึ่งปี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนยืนคำขอให้ศาลมีคำสั่งบรรเทาทุกข์ช่วยครัว โดยการมีคำสั่งให้ระงับการดำเนินการประชุมเพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการมวลชนสมัพนธ์ ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศบัตรเหมืองแร่ที่ ๓๐๔๙๕/๑๖๑๓๙ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๙ และการดำเนินการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไว้ก่อนจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาชี้ขาดพิจารณาแล้วเห็นว่า คำขอดังกล่าวไม่เกี่ยวกับประเด็นที่พิพาทในคดีนี้จึงมีคำสั่ง เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ไม่รับคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนไว้พิจารณา

ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า เหตุแห่งความเดือดร้อนหรือเสียหายที่แท้จริง ในคดีนี้ คือ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๕ ประกอบกับในการพิจารณา วินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าว ศาลต้องตรวจสอบข้อตอนกระบวนการ ก่อนมีคำสั่ง หากข้อนตอนกระบวนการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลมีคำพิพากษาให้ เพิกถอนคำสั่งได้ อันจะมีผลทำให้ข้อนตอนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเหล่านั้นต้องถูกลบเลิกไปด้วย ดังนั้น สำพั้นข้อนตอนการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๗ จึงยัง ไม่ได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน การที่ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๗ และคำขอท้ายคำฟ้องข้อ ๓ ถึงข้อ ๗ ไว้พิจารณาจึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาไปโดยผิดหลง ซึ่งศาลต้องมีคำสั่ง เพิกถอนกระบวนการพิจารณาดังกล่าว ตามข้อ ๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลจึงมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๐ เพิกถอนกระบวนการพิจารณาในส่วนดังกล่าวทั้งหมดและมีคำสั่งไม่รับ

คำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๗ และคำขอท้ายคำฟ้องข้อ ๔ ถึงข้อ ๗ ไว้พิจารณา เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งตามคำร้องที่ คส.๓๗/๒๕๖๐ คำสั่งที่ คส.๙/๒๕๖๒ แก้คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๖ และที่ ๗ และคำขอท้ายคำฟ้องข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๗ ไว้พิจารณา

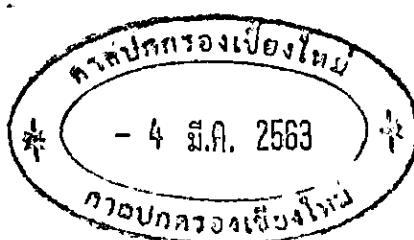
ศาลได้ตรวจสอบพิจารณาจำนวนคดีนี้พบว่า มีความคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับจำนวนผู้ฟ้องคดีที่ถูกต้องจึงมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๒ ให้แก้ไขกระบวนการพิจารณา ในส่วนที่ระบุจำนวนผู้ฟ้องคดี ๔๕๐ คน เป็น ๔๓๙ คน ตั้งแต่ชั้นมีคำสั่งรับคำฟ้องและต่อเนื่องหลังจากนั้นทั้งหมด

ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนยื่นคำชี้แจง ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๒ ต่อศาลมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับที่กล่าวในคำฟ้อง คัดค้านคำให้การ และคำชี้แจงฉบับอื่น ๆ ของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน

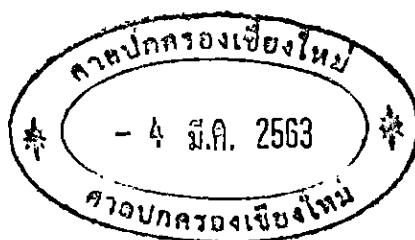
ศาลออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำแต่งเป็นหนังสือและคำแต่งตัวยવ่าจากของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน และคำแต่งการณ์ของตุลาการผู้แต่งคดี

ศาลได้ตรวจสอบเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่ງว่า – ฝั่งซ้าย ห้องที่ดับลบ้านแหง อำเภอราษฎร์บูรณะ จังหวัดลำปาง เพื่อการทำเกษตรกรรมแบบผสมผสาน (วนเกษตร) ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ยื่นคำขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ในพื้นที่ป่าบริเวณหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ดับลบ้านแหง จำนวน ๕ แปลง ซึ่งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้รับไว้พิจารณาดำเนินการเป็นคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ปิดประกาศกราบทขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไว้ ณ ที่ทำการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และศาลาประชาคมหมู่บ้าน ซึ่งปรากฏว่าราชภูมิหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ดับลบ้านแหง ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๕ และ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ คัดค้านการขอประทานบัตรดังกล่าว หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓

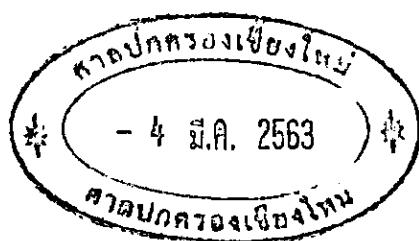

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๗ ได้จัดให้มีการประชุมประชาชนเพื่อชี้แจงข้อมูล การขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ณ โรงเรียนบ้านแหงเหนือ โดยมีราชภรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง ตัวแทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าร่วมประชุม หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมแล้ว ปลัดองค์กรบริหารส่วนตำบลบ้านแหง ได้จัดทำรายงานการประชุมโดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ เป็นผู้รับรองรายงานการประชุม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ จัดส่งรายงานการประชุม ครั้งดังกล่าวไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ต่อมา สภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใน การประชุมสมัยวิสามัญ สมัยที่ ๔ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ได้พิจารณารายงานการประชุมและข้อมูลอื่น ๆ แล้วมีมติให้ความเห็นชอบการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงจัดส่งรายงานการประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการ ในขั้นตอนต่อไป หลังจากนั้น ได้มีราชภรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง ร้องเรียนว่า พื้นที่ป่าที่ขอประทานบัตรดังกล่าวทับซ้อนกับที่ดินทำกินของราชภรจำนวน ๒๑ ราย เจ้าหน้าที่สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง หน่วยป้องกันรักษาป่า ที่ ลป. ๒๙ (บ้านแหง) ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ และผู้แทนผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๗ จึงได้ร่วมกัน ตรวจสอบพื้นที่เพื่อจับพิกัด GPS โดยมีราชภรที่ร้องเรียนทั้ง ๒๑ ราย เป็นผู้นำชี้ที่ดิน เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ผลการตรวจสอบปรากฏว่า พื้นที่ป่าตามคำขอประทานบัตร ทับซ้อนกับที่ดินทำกินของราชภรจำนวน ๓ แปลง คือ ที่ดินของนางบุปผา อินทรรุจิกุล นางนงคราญ ขันทอง และนายศรีจันทร์ ໂປຣາ ต่อมา เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ยื่นคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวน แห่งชาติ เม่งງา - ฝั่งชัย และคำขออนุญาตแผ้วถางป่าเพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ - ๘/๒๕๕๓ และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปางได้ส่งสำเนาเอกสารสิทธิ์ในที่ดินของราชภรที่ร้องเรียนจำนวน ๑๔ ราย ไปให้สำนักงานที่ดินจังหวัดลำปาง สาขาฯ ตรวจสอบ ซึ่งผลการตรวจสอบ ปรากฏว่า เอกสารสิทธิ์โฉนดที่ดินของราชภรไม่อยู่ในแปลงคำขอประทานบัตร ส่วนเอกสาร สิทธิ์หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓) และที่ดินที่มีการครอบครองไม่สามารถ ตรวจสอบตำแหน่งที่ดินได้ เพราะไม่มีตำแหน่งที่ดินในระหว่างแผนที่ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีหนังสือแจ้งสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปางว่า กรณีที่ดิน รายงานนงคราญ ขันทอง และนายศรีจันทร์ ໂປຣາ ซึ่งอยู่ในเขตroyal ต่อของคำขอประทานบัตร

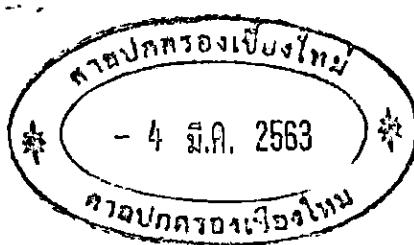

ที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้ขอความยินยอมและจ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่เจ้าของที่ดินทั้งสองแปลงแล้ว สำหรับกรณีที่ดินรายนางบุปผา อินทรรุจิกุล แม่ที่ดินจะอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม และบุคคลดังกล่าวยังไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่จาก ส.ป.ก. แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยินดีที่จะกันเขตพื้นที่ออกจากเขตคำขอประทานบัตรต่อมานะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๒๙๐๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการไตรภานีประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่จากภาครัฐ ตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และตัวแทนราษฎรในพื้นที่เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น คณะกรรมการดังกล่าวได้มีการประชุมปรึกษา เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาอย่างครั้ง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ รับว่าพร้อมที่จะรับผิดชอบ หากเกิดปัญหาจากการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

สำหรับการดำเนินการเกี่ยวกับคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ นั้น หลังจากเจ้าหน้าที่สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๓ (ลำปาง) และสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสั่งแวดล้อมจังหวัดลำปาง ได้ร่วมกันตรวจสอบสภาพป่าบริเวณที่ขออนุญาตแล้ว ปรากฏว่า พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และ ๘/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ที่ขออนุญาต ๑๙๗ ไร่ ๑ งาน ๕๖ ตารางวา และ ๙๙ ไร่ ๑ งาน ๙๐ ตารางวา ตามลำดับ และอยู่ในเขตปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เดิมแปลงพื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ที่ขออนุญาต ๑๖๖ ไร่ ๒ งาน ๖๐ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๔ ไร่ ๔๙ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๕๘๔ ๗๙ ไร่ ๑ งาน ๕๙ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๕๘๔ ๔๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา และอยู่ในเขตป่าไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๕๘๔ ๔๐ ไร่ ๖๖ ตารางวา พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๘/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ที่ขออนุญาต ๒๒๑ ไร่ ๙๗ ตารางวา พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ที่ขออนุญาต ๒๒๑ ไร่ ๙๖ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๙๙ ไร่ ๓ งาน ๖๔ ตารางวา อยู่ในเขตป่าไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๕๘๔ ๔๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา และอยู่ในเขตป่าไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๕๘๔ ๔๐ ไร่ ๖๖ ตารางวา พื้นที่ตามคำขอประทานบัตรที่ ๗/๒๕๕๓ มีเนื้อที่ที่ขออนุญาต ๒๑๙ ไร่ ๓ งาน ๓๔ ตารางวา อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ๑๙๕ ไร่ ๑ งาน ๘๙ ตารางวา ซึ่งพันธุ์ไม้ที่ขึ้นอยู่ในบริเวณที่ขออนุญาตตามคำขอประทานบัตรที่ ๕ – ๗/๒๕๕๓ มีการแปรรพันธุ์เป็นไปตามธรรมชาติ ต่อมากองการพิจารณาเรื่องราวขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติและปลูกสร้างส่วนป่าหรือปลูกต้นไม้ยืนต้น

ภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติตามคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๔๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ได้พิจารณาตรวจสอบพื้นที่และข้อมูลต่าง ๆ แล้ว มีความเห็นเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า พื้นที่ป่าที่ขออนุญาตเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอนุญาตได้ทั้งห้าแปลง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๑๓/๒๐๔๗ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ส่งเรื่องราวคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไปให้กรมป่าไม้พิจารณา ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประมวลเรื่องราวคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ว เห็นพ้องด้วยจึงอนุมัติให้ออกหนังสืออนุญาตตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอ โดยให้เพิกถอน การอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์เพื่อการเกษตรกรรมแบบผสมผสาน (วนเกษตร) ในส่วนที่ ทับซ้อนกับพื้นที่ป่าที่ขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ เพื่อการทำเหมืองแร่ก่อน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการเพิกถอนการอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์เพื่อการเกษตรกรรมแบบผสมผสาน (วนเกษตร) ในส่วนที่ทับซ้อนกับพื้นที่ป่าที่ขออนุญาตเข้าทำประโยชน์ เพื่อการทำเหมืองแร่ และเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ได้ออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๑๖ ฉบับที่ ๙๖ ฉบับที่ ๙๗ และฉบับที่ ๙๙ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ โดยอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ แม่งวง – ฝังชัย ตามคำขอประทับบัตรที่ ๔/๒๕๕๓ จำนวน ๕ ไร่ ๕๙ ตารางวา ตามคำขอประทับบัตร ที่ ๖/๒๕๕๓ จำนวน ๘๙ ไร่ ๓ งาน ๖๔ ตารางวา และตามคำขอประทับบัตรที่ ๗/๒๕๕๓ จำนวน ๑๙๕ ไร่ ๑ งาน ๔๙ ตารางวา นอกจากนี้ ยังได้ออกใบอนุญาตให้แพร่ถางป่า เล่มที่ ๑๒๓๓ ฉบับที่ ๔ และฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทำการแพร่ถางพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๘๔ สำหรับคำขอประทับบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ จำนวน ๗๙ ไร่ ๑ งาน ๕๙ ตารางวา สำหรับคำขอประทับบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ จำนวน ๔๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา และพื้นที่ป่าไม้ถาวรตามติดตามระรูมนตรี สำหรับคำขอประทับบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ จำนวน ๖๖ ไร่ ๓ งาน ๖๗ ตารางวา สำหรับคำขอประทับบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ จำนวน ๘๒ ไร่ ๖๖ ตารางวา เพื่อประโยชน์ในการทำการเหมืองแร่ ถ่านหินลิกไนต์ ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนทราบถึงการออกหนังสือ และใบอนุญาตดังกล่าว ได้ออกมาโต้แย้งคัดค้าน โดยตัวแทนผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคน ได้มีหนังสือ ที่ กรท ๒๑ – ๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ “ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อขอให้เพิกถอนหนังสือและใบอนุญาตที่พิพากแต่ประภากฎว่าไม่มีการดำเนินการใด ๆ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนเห็นว่า การออก

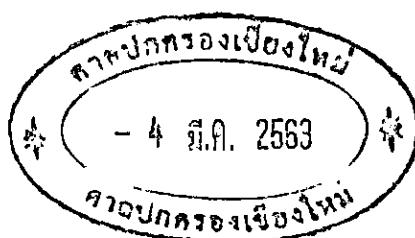

หนังสือและใบอนุญาตที่พิพากษามีชอบด้วยกฎหมายจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอน

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวมสามประเด็น ดังนี้

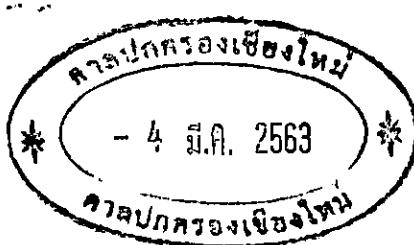
ประเด็นที่หนึ่ง คำฟ้องนี้เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการฟ้องคดีปกของที่ศาล มีอำนาจรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกของและวิธีพิจารณา คดีปกของ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกของมีอำนาจพิจารณา พิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพากษาเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกของ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎหมาย คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด ... มาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจาก การกระทำหรือการดูแลการกระทำการของหน่วยงานทางปกของหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกของ หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาล ปกของตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหาย หรือยุติข้อโต้แย้งนั้นต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดี ต่อศาลปกของ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกของ ในเรื่องนั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มี การสั่งการตามกฎหมายนั้นหรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลา ที่กฎหมายนั้นกำหนด มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกของจะต้องยื่นฟ้องภายใน เก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกของหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงาน ทางปกของหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า 在การพิพากษาคดี ศาลปกของมีอำนาจกำหนดคำบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) สั่งให้เพิกถอนกฎหมายหรือคำสั่ง หรือสั่งห้ามการกระทำทั้งหมดหรือบางส่วน ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกของหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบ

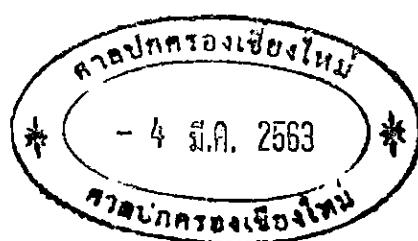

ด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) ระบุเป็นของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครอง สูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๖ กำหนดว่า นับแต่วเวลาที่ได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลแล้ว คดีนั้นอยู่ระหว่างการพิจารณาและผลแห่งการนี้ (๑) ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำฟ้องเรื่องเดียวกันนั้นต่อศาลเดียวกันหรือศาลอื่นอีก ... ข้อ ๙๖ กำหนดว่า เมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีหรือประเด็นข้อใดแห่งคดีแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลนั้นอันเกี่ยวกับคดีหรือประเด็นที่ได้ริบจัดชี้ขาดแล้วนั้น ... ข้อ ๙๗ กำหนดว่า คดีที่ได้มีการพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีก ในประเด็นที่ได้ริบจัดโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ยื่นคำขออนุญาตเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่娘ว - ผึ้งซ้าย และคำขออนุญาตแผ้วถางป่าดังกล่าวเพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๗ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระบวนการพิจารณาคำขอดังกล่าวได้ร่วมกันกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายจนกระทั่งมีการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ และใบอนุญาตให้แผ้วถางป่าให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนหนังสือ และใบอนุญาตดังกล่าว รวมทั้งเพิกถอนกระบวนการพิจารณาทั้งหมดก่อนมีการออกหนังสือ และใบอนุญาตที่พิพาท รูปคดีจึงเข้าลักษณะเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ร้อยสามสิบเก้าคนเป็นประชาชนที่มีภูมิลำเนาและประกอบอาชีพอยู่ในพื้นที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอเงิน จังหวัดลำปาง อันเป็นบริเวณที่มีการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์จึงเป็นผู้มีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล และยั่งยืน ทั้งนี้ เพื่อให้ darmชีพอยู่ได้อย่างปกติสุขและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ สิ่งแวดล้อม หรือคุณภาพชีวิตของตน อีกทั้งยังเป็นผู้มีส่วนได้เสีย หรือได้รับผลกระทบโดยตรงและมากเป็นพิเศษกว่าบุคคลทั่วไปที่มิได้มีภูมิลำเนาหรือประกอบอาชีพในพื้นที่ดังกล่าว อันเนื่องมาจากการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่娘ว - ผึ้งซ้าย และใบอนุญาตให้แผ้วถางป่า

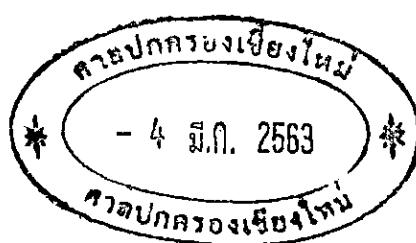
ของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ประกอบกับค่าขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันที่ขอให้ศาลเพิกถอนหนังสือและใบอนุญาตที่พิพาทเป็นค้ำขอ ที่ศาลมีอำนาจกำหนดคำบังคับได้ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคัน จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจ หลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการกระทำหรือการดูแลการกระทำการของหน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน คดีนี้แม้หนังสือและใบอนุญาตที่พิพาทจะมีลักษณะ เป็นค้ำสั่งทางปกครองตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันได้เข้ามา ในกระบวนการพิจารณาทางปกครองเพื่อออกหนังสือและใบอนุญาตที่พิพาท อันมีผลทำให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันไม่ใช้คู่กรณีตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันจึงไม่จำต้อง อุทธรณ์ค้ำสั่งดังกล่าวก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ตัวแทนผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันได้มีหนังสือ ที่ กรท ๒๑ – ๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอให้เพิกถอนหนังสือและใบอนุญาตที่พิพาทแล้ว แต่เมื่อระยะเวลาได้ล่วงเลย เกินกว่า ๘๐ วัน ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาแต่อย่างใด ดังนั้น วันที่พ้นกำหนด ๘๐ วันดังกล่าวยอมเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคัน รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิ่ร้อยสามสิบเก้าคันนำคดีมาฟ้องต่อศาล เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการยื่นคำฟ้องภายในกำหนดระยะเวลา ๘๐ วัน นับแต่วันรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และถึงแม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีในคดีนี้บางราย เป็นผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขคดีที่ ส.๒/๒๕๕๖ ของศาลปกครองเชียงใหม่ แต่เนื่องจากตามคำฟ้องในคดีหมายเลขคดีที่ ส.๒/๒๕๕๖ เป็นการฟ้องขอให้ศาลมีคำฟ้องในคดีหมายเลขคดีที่ ส.๒/๒๕๕๖ เป็นการฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนรายงานการไต่สวนค้ำขอประทับบัตร ของอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางซึ่งเป็นคนละค้ำขอ และเป็นคนละประเด็นกับคำฟ้องในคดีนี้

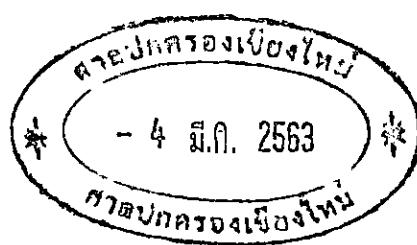
กรณีจึงไม่เข้าลักษณะที่จะเป็นการฟ้องช้อน ดำเนินกระบวนการพิจารณาช้ำ หรือฟ้องช้ำ ตามข้อ ๓๖ (๑) ข้อ ๙๖ และข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ แต่อย่างใด ส่วนกรณีจะมีผู้ฟ้องคดีบางราย ในคดีนี้ลงลายมือชื่อแทนกันหรือมีการปลอมลายมือชื่อในคำฟ้องหรือไม่ นั้น เมื่อปรากฏว่า ยังมีผู้ฟ้องคดีที่ได้ลงชื่อในคำฟ้องด้วยตนเองและด้วยความสมัครใจ ศาลย่อมสามารถรับคำฟ้องไว้พิจารณาต่อไปได้ ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏว่ามีปัญหาอื่นเกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องคดีอีก คำฟ้องนี้จึงเป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการฟ้องคดีปกครองที่ศาลมีอำนาจรับไว้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ และเมื่อศาลมีวินิจฉัยเช่นนี้แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยโดยແย়งอื่น ๆ ในประเด็นนี้อีก

ประเด็นที่สอง หนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๑๖ ฉบับที่ ๙๖ ฉบับที่ ๙๗ และฉบับที่ ๙๘ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งาว – ฝั่งซ้าย ห้องที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอຈาวังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๔๓ ที่ ๖/๒๕๔๓ และที่ ๗/๒๕๔๓ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาต หรือการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับตนหรือชุมชนท้องถิ่น และมีสิทธิแสดงความคิดเห็นของตนต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาในเรื่องดังกล่าว วรรคสอง บัญญัติว่า การวางแผนพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ การวางแผนเมือง การกำหนดเขต การใช้ประโยชน์ในที่ดิน และการออกกฎหมายที่อาจมีผลกระทบต่อส่วนได้เสียสำคัญของประชาชน ให้รัฐจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนอย่างทั่วถึงก่อนดำเนินการ มาตรา ๕๙ บัญญัติว่า บุคคลย่อมมีสิทธิมีส่วนร่วมในกระบวนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติราชการทางปกครองอันมีผลหรืออาจมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของตน มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชน

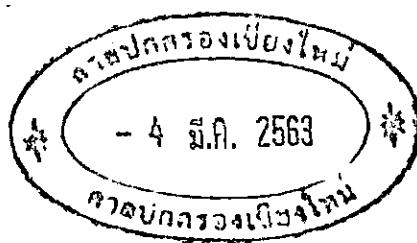

ท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดังเดิม ย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือพื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญา ท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน มาตรา ๖๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า สิทธิของบุคคล ที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการอนุรักษ์ บำรุงรักษา และการได้ประโยชน์จาก ทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ และในการคุ้มครองส่งเสริม และรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้ดำรงชีพอยู่ได้อย่างปกติและต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อม ที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม หรือคุณภาพชีวิตของตน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามความเหมาะสม พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๙ มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า อธิบดีโดยอนุมติรัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใด เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ ในกรณีดังต่อไปนี้ ... (๒) การเข้า ทำประโยชน์เกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ ... วรรคสอง บัญญัติว่า การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่อธิบดีกำหนด โดยอนุมติรัฐมนตรี ระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๘ กำหนดว่า พื้นที่ที่จะพิจารณา อนุญาตได้ ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ ... (๔) ไม่มีปัญหาภัยธรรมชาติในพื้นที่และบริเวณ ใกล้เคียง และต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาพต่ำบลหรือองค์กรบริหารส่วนต่ำบล ท้องที่ที่ปานั้นดังอยู่ ... จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวมีเจตนารณ เพื่อคุ้มครองสิทธิของชุมชนท้องถิ่นในการรับทราบข้อมูล คำชี้แจง เหตุผล และแสดงความคิดเห็น อันเป็นกระบวนการมีส่วนร่วมในการดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่อาจมีผลกระทบ ต่อกุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียที่เกี่ยวกับตน หรือชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งสิทธิในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ บำรุงรักษา และได้รับประโยชน์ จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยในการดำเนินการได้ของรัฐ หรือที่รัฐจะอนุญาตให้ผู้ได้ดำเนินการ นั้น ชุมชนมีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยงานของรัฐก่อนดำเนินการ หรืออนุญาต กรณีจึงถือเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่จะต้องจัดให้ประชาชนหรือชุมชนรับทราบข้อมูล เหตุผล หรือคำชี้แจง จากหน่วยงานของรัฐ เพื่อสร้างความเข้าใจหรือการมีส่วนร่วมกับชุมชนอันจะก่อให้เกิด

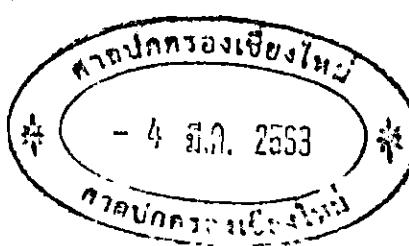

พลังความสามัคคีและเข้ามามีส่วนช่วยให้หน่วยงานของรัฐสามารถทำหน้าที่ประสานประโยชน์ระหว่างประโยชน์สาธารณะกับประโยชน์ของบุคคลและชุมชนได้อย่างราบรื่น มีประสิทธิภาพ ไม่เกิดความแตกแยกหรือขัดแย้ง

ดังนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ยื่นคำขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ในพื้นที่จังหวัดลำปาง จำนวน ๕ แปลง ซึ่งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้รับไว้พิจารณาดำเนินการเป็นคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปิดประกาศการขอประทานบัตรทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ไว้ที่ทำการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และที่ศาลประชามทูบ้าน เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ หลังจากนั้นได้มีราชฎรในหมู่บ้านได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๑๕ และ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ คัดค้านการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งต่อมา วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๗ ได้จัดให้มีการประชุมประชาคมเพื่อชี้แจงข้อมูลการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ณ โรงเรียนบ้านแหงเหนือ โดยมีราชฎรหมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง ตัวแทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ เข้าร่วมประชุม หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมแล้ว ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแหงได้จัดทำรายงานการประชุมโดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และที่ ๗ เป็นผู้รับรองรายงานการประชุม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ จัดส่งรายงานการประชุมครั้งดังกล่าวไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งต่อมาสภាទผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใน การประชุมสมัยวิสามัญ สมัยที่ ๕ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ ได้พิจารณารายงานการประชุมและข้อมูลอื่น ๆ แล้วมีมติให้ความเห็นชอบการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงจัดส่งรายงานการประชุมสภាទผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวไปให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้ยื่นคำขออนุญาตเข้าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ แม่งขาว – ฝางชัย ท้องที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อําเภอองาว จังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ – ๘/๒๕๕๓ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งในการพิจารณาคำขอดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้นำรายงานการประชุมประชาคมเมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ และมติสภាទผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ มาใช้ประกอบการพิจารณาออกหนังสืออนุญาตที่พิพากษาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙

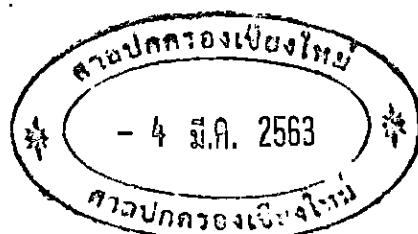

โดยไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้จัดมีการประชุมหรือมีการให้ข้อมูลหรือข่าวสาร โดยวิธีการอื่นใดแก่ราชภูมิบำบัดบ้านแหง เพื่อชี้แจงข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ป่าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ขออนุญาตเข้าใช้ประโยชน์ รวมทั้งผลกระทบในด้านต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้ พื้นที่ป่าดังกล่าว เพื่อให้ประชาชนในชุมชนที่มีส่วนได้เสียแสดงความคิดเห็นประกอบ การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ แต่อย่างใด นอกจากนี้ จากรายงานการประชุม ประชากม เมื่อวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ได้รีบแจง ต่อประชาชนผู้เข้าร่วมประชุมแค่เพียงว่า ผลประโยชน์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้รับ คือ ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ชุดแร่ได้ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ ตัน/เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้รับ ค่าภาคหลวงแร่ จำนวน ๗.๖๘ บาท/ตัน เป็นเงิน ๗๖๘,๐๐๐ บาท/เดือน นี่คือสิ่งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้รับ ลองคิดดูสิว่าถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ สามารถชุดได้ เป็น ๒๐๐,๐๐๐ ตัน/เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็จะได้บประมาณเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ... ซึ่งเป็นการชี้แจงเฉพาะผลประโยชน์ ค่าตอบแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะได้รับเท่านั้น โดยไม่ได้มีเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้ข้อมูลหรือชี้แจงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นที่ป่าที่จะมีการทำเหมืองแร่ ให้ประชาชนในชุมชนได้รับทราบและแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางแต่ประการใด ทั้งที่ข้อเท็จจริงก็ปรากฏมาโดยตลอดตั้งแต่การปิดประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แล้วว่าราชภูมิบำบัดบ้านแหงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ และ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ คัดค้านการขอประทานบัตร และการคัดค้านได้ดำเนินการมาโดยตลอดและต่อเนื่อง แม้การร้องเรียนในประเด็นเกี่ยวกับพื้นที่ดังกล่าวซึ่งทับซ้อนกับที่ทำกินของราชภูมิบำบัด จะได้แก่ไขหรือยุติแล้วก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็ยังปรากฏว่ายังมีกิจกรรมราชภูมิไม่เห็นด้วย กับการขอประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตามคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๑๖๓๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และคำสั่งจังหวัดลำปาง ที่ ๒๕๖๑/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวไม่สามารถดำเนินการได้ เนื่องจากราชภูมิในพื้นที่ ไม่ให้ความร่วมมือ จนต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๒๕๐๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งคณะกรรมการไตรภาคีเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ก็ยังไม่สามารถ ยุติปัญหาได้ เนื่องจากข้อเท็จจริงยังปรากฏว่าในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๗ สำนักงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดลำปางได้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านของราชภูมิ ให้แก่สำนักงานที่ดินจังหวัดลำปาง สาขาฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริงอีก อันแสดงให้เห็นว่า

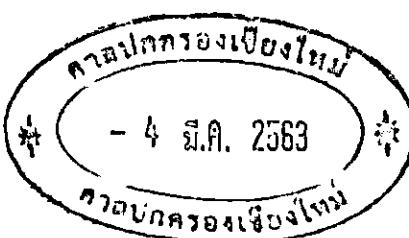
ปัญหาของชุมชนหรือราชภูรในพื้นที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขและยังคงเป็นปัญหาความขัดแย้งของประชาชนภายในชุมชนอันจะนำไปสู่ความแตกแยกของชุมชน ดังนั้น เมื่อพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ขอประทานบัตรทำเหมืองแร่อยู่ในเขตพื้นที่ป่าซึ่งมีประชาชนบางส่วนได้ครอบครองและทำประโยชน์มาก่อน และหรือแม้จะเป็นการครอบครองและทำประโยชน์โดยไม่มีกฎหมายรับรองสิทธิ แต่เมื่อประชาชนเข้าครอบครองและทำประโยชน์ในพื้นที่ป่ามาอย่างต่อเนื่อง กรณีจึงต้องถือว่าประชาชนเด้งกล่าวเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการพิจารณาออกหนังสืออนุญาตที่พิพากษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ประกอบกับการทำเหมืองแร่ถ่านหินเป็นกิจการที่อาจมีผลกระทบต่อชุมชนใกล้เคียงทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ และสุขภาพอนามัย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ตลอดจนหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไม่ได้ดำเนินการแจ้งข้อมูล คำชี้แจง ความเห็น และเหตุผลในการพิจารณาคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้ประชาชนและชุมชนในตำบลบ้านแหงได้รับทราบ หรือจัดให้ประชาชนและชุมชนได้แสดงความคิดเห็น โดยมีกระบวนการรับฟังความคิดเห็น ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและกฎหมาย ดังกล่าวข้างต้น กรณีจึงรับฟังได้ว่าพื้นที่ที่จะพิจารณาอนุญาตยังคงมีปัญหากับราชภูรในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง ตามข้อ ๕ (๕) ของระเบียบกรมป่าไม้ ว่าด้วยการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ ซึ่งเป็นขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญ ดังนั้น หนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๑๖ ฉบับที่ ๙๖ ฉบับที่ ๙๗ และฉบับที่ ๙๙ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งขาว – ฝั่งช้าย ห้องที่ หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลบ้านแหง อำเภอจางหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ ที่ ๖/๒๕๕๓ และที่ ๗/๒๕๕๓ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นที่สาม ใบอนุญาตให้แพร่ถางป่า เล่มที่ ๑๒๓๓ ฉบับที่ ๔ และฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทำการแพร่ถางป่าในห้องที่ตำบลบ้านแหง อำเภอจางหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีนี้แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ได้มีหนังสือขอยกเลิกใบอนุญาตให้แผ่วถางป่าที่พิพากษาแล้ว แต่ก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวเป็นหนังสือหรือเป็นลายลักษณ์อักษร อันจะทำให้เหตุแห่งการฟ้องคดีในประเด็นนี้หมดสิ้นไปแต่อย่างใด กรณีจึงมีเหตุให้ศาลมีต้องพิจารณาและวินิจฉัยในประเด็นเกี่ยวกับเนื้อหาของใบอนุญาตที่พิพากษาต่อไป พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้เมื่อได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นที่สองแล้วว่า หนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายใต้เขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๑๖ ฉบับที่ ๙๗ และฉบับที่ ๙๙ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายใต้เขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่งาว – ฝั่งซ้าย ท้องที่ ตำบลบ้านแหง อําเภอเงา จังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ ที่ ๖/๒๕๕๓ และที่ ๗/๒๕๕๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ของป่าตามกฎหมายระหว่าง ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๙๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๙๔ ว่าด้วยการแผ่วถางป่า ได้พิจารณาออกใบอนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทำการแผ่วถางพื้นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๙๔ สำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ จำนวน ๗๙ ไร่ ๑ งาน ๕๙ ตารางวา สำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ จำนวน ๔๐ ไร่ ๕๖ ตารางวา และพื้นที่ป่าไม้ถาวรตามติดตามรัฐมนตรี สำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ จำนวน ๖๖ ไร่ ๓ งาน ๖๗ ตารางวา สำหรับคำขอประทานบัตรที่ ๖/๒๕๕๓ จำนวน ๘๒ ไร่ ๖๖ ตารางวา เพื่อประโยชน์ในการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ โดยอาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันกับคำขอหนังสืออนุญาตข้างต้น กรณีจึงต้องถือว่าใบอนุญาตให้แผ่วถางป่า เล่มที่ ๑๖๓๓ ฉบับที่ ๔ และฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทำการแผ่วถางพื้นที่ป่าในเขตคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ เพื่อประโยชน์ในการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

สำหรับการขอให้ศาลมีเพิกถอนรายงานการประชุมสภาพผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ นี้นั้น เห็นว่ารายงานการประชุมสภาพของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นเอกสารที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ ต้องนำมาประกอบในการพิจารณาออกหนังสืออนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายใต้เขตป่าสงวนแห่งชาติ และใบอนุญาต

ให้แห้วถางป่าในคดีนี้ ซึ่งถือเป็นกระบวนการพิจารณาภายใต้อันเป็นขั้นตอนหนึ่ง และคดีนี้ เมื่อศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วว่าหนังสือและใบอนุญาตดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลย่อมมีคำพิพากษาให้เพิกถอนหนังสือและใบอนุญาตที่พิพากษา ซึ่งจะมีผลทำให้รายงานการประชุมสภา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ ที่นำมาใช้ประกอบการพิจารณาออก หนังสือและใบอนุญาตที่พิพากษ์สั่นผลลงไปด้วย โดยที่ศาลไม่จำต้องมีคำบังคับให้เพิกถอน รายงานการประชุมสภาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าว ตามขอท้ายฟ้องข้อ ๒ อีก

พิพากษาให้เพิกถอนหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยภายในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เล่มที่ ๑๖ ฉบับที่ ๙๖ ฉบับที่ ๙๗ และฉบับที่ ๙๘ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม่เงา – ฝั่งซ้าย ห้องที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๗ ตำบลลับบ้านแหง อําเภอเงาวังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ ที่ ๖/๒๕๕๓ และที่ ๗/๒๕๕๓ และใบอนุญาตให้แปรถางป่า เล่มที่ ๑๒๓๓ ฉบับที่ ๔ และฉบับที่ ๕ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่อนุญาตให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการแปรถางป่าในห้องที่ตำบลลับบ้านแหง อําเภอเงาวังหวัดลำปาง เพื่อการทำเหมืองแร่ถ่านหินลิกไนต์ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๕/๒๕๕๓ และที่ ๖/๒๕๕๓ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันออกคำสั่ง คำขออื่นออกจากนี้ให้ยก

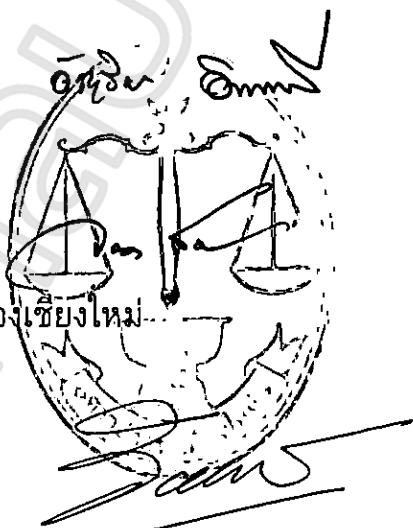
นางสาวอัญชิสา อินทรสาลี
ตุลาการศาลปกครองเชียงใหม่

ទូលាការជោគសារ

นายวุฒิชัย แสงสำราญ

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลอปกรองเชียงใหม่

นายวัชระชัย อารยรุ่งโรจน์
ดุลาการศากลปกครองเชียงใหม่

ตุลาการผู้แต่งคดี : นายวิชัย พจนโพธารາ

